

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập

(môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

SỐ 215

8 TRANG 20 TỈ

PHÁT HÀNH

ngày 25-5-1972

đến 01-6-1972

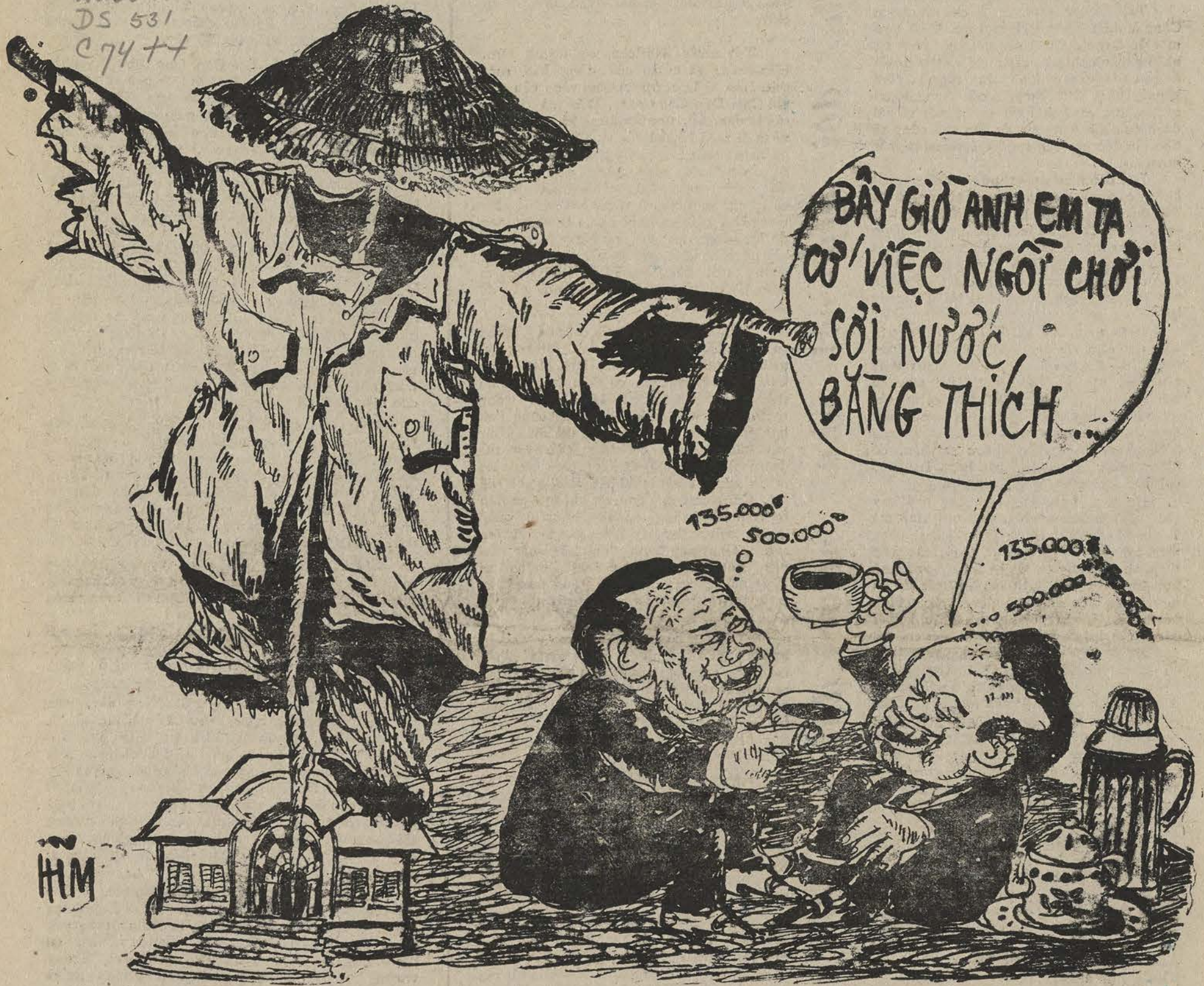
Chủ Nhiệm : NGUYỄN VĂN MINH

— Đầu bếp : MINH VÕ —

Địa chỉ liên lạc : 54 VÕ TÁNH

— ÓNG NÓI : 93801

Wason
DS 531
C74++

TỶ NẠN

Chiến cuộc càng dai dẳng, càng xém ngang các thành thị, con số dân chúng tỵ nạn càng tăng lên khủng khiếp. Tại Đà Nẵng, các trại tỵ nạn mọc lên như nấm vẫn không đủ chỗ cho những người chiến nạn. Các trung tâm tiếp cư gạt người ra không xuể.

Trước tình trạng vừa kể, dân chúng có cảm tưởng nhà nước vẫn không quan tâm đến việc cứu trợ đồng bào đúng mức. Vì ngoài việc phát bánh mì và đóng gạo sống cho qua ngày, còn cần có một kế hoạch hẳn hoi, từ việc tản cư, tạm trú đến

việc hồi cư hay định cư ở những phương xa; đất đai màu mỡ nhưng còn thừa dân v.v..

Số với gần một triệu đồng bào di cư năm 1954, số người tỵ nạn vào đầu hè năm nay cũng chẳng thua gì.

Mặc dù nhà nước vẫn chưa công bố những con số thống kê chính xác, căn cứ vào các nguồn tin riêng báo chí ước lượng ít ra cũng có tới cả 6,7 trăm ngàn dân tỵ nạn đang lâm cảnh màn trời chiếu đất. Đó là

không kể những người tỵ nạn nhà giàu.

Nếu coi việc chiến thắng CS chỉ giản dị ở chỗ đánh nhau cho hăng, vấn đề đồng bào tỵ nạn có thể xếp bỏ xó. Nhưng nếu coi một hậu phương ổn định, vững chắc cũng là yếu tố đáng kể góp phần xây dựng chiến thắng, vì lẽ nào nhà nước vẫn chưa chịu tính chuyện giúp đỡ con số hơn nửa triệu người lao đao vì chiến cuộc?

Ngoài những thiếu sót kể trên, trong việc cứu trợ, nhiều khi còn bị những «con chuột cứu trợ» gặm đầu.

gặm đuôi. Cách đây mấy tuần, các báo đều đăng tin ở Huế, các bà lớn ăn chặn đồ cứu trợ tận tình quá. Nhà nước phát mỗi gia đình ba ổ bánh mì kèm thêm ba lon gạo đồng bào chỉ nhận được một khúc bánh và một lon gạo. Báo chí ồn ào về vụ này một dạo, nhà nước cũng không buồn lên tiếng.

Cho nên, để hậu phương được ngăn nắp, nhà nước cũng nên bêu đầu vài con hạm gộc, may ra các trò ăn bẩn nhớp nhúa có bớt đôi phần chăng?...
C.O.

Con Ong

CHÍNH SÁCH «ĐỒ ẾC»

Trải qua 18 năm với 2 chế độ chống Cộng ở miền Nam VN, mọi người đã hơn một lần được nghe tiếng nói xuất phát từ những thành phần có thiện chí và tâm huyết để báo đồng giới lãnh đạo rằng: «Nếu không chấm dứt được tình trạng tham nhũng, bất công thối nát thì bộ mặt xã hội dù bắt nguồn bằng tự do dân chủ cũng sẽ tiến lên đến chỗ suy sụp thê thảm và mất nước...»

Lời báo nguy trên thực ra không phải không có nguyên nhân của nó, nhưng chấm dứt được lại là việc khác. Vì kinh nghiệm người lãnh đạo luôn luôn bị đám quân bưng bít hết sự thật do đó người dân dưới mắt của ô Tong Thống, Thủ Tướng phải là một «màu hồng» màu của thành công do chính sách hay, kế hoạch giỏi đường lối tốt mang lại.

Hiện nay, sau khi T.T Thiệu, người trực tiếp cầm vận mạng QG lên Tị vì long trọng báo đồng «Tổ quốc lâm nguy» để xin đồng bào ý thức được vai trò của mình vào nỗ lực chiến đấu, bảo vệ xứ sở, thì 9 biện pháp cấp thời và tình trạng thiết quân luật đã được ban bố, trong những biện pháp đã và đang được thi hành có biện pháp «động viên nhân lực» là người dân bán khoán và lo lắng hơn cả.

Họ bán khoán lo lắng không phải suy yếu, bệnh hoạn, sợ chết, ngại hy sinh mà là đặt vấn đề với chính phủ: Liệu công việc động viên nhân lực có được các cấp thi hành triệt để và công bằng, hợp tình hợp lý hay không? Bởi vì như tất cả mọi người đều biết một số viên chức chính quyền địa phương thiếu ý thức, chỉ biết đặt quyền lợi cá nhân lên trên quyền lợi của đất nước, đã lợi dụng sơ hở hiện đang áp dụng nhiều luật rừng với những thành phần đơn quân từ 17, 39 đến 43. Người ta công khai ăn tiền hối lộ của những gia đình có thân nhân trong hạn tuổi trên. Có nhiều thanh niên mới đầy vừa đúng 17, nay đã dùng khai sanh tụt xuống còn 15, có nhiều ông 40, 43 mới chỉ có 5 con, bây giờ đã vội vàng lấy thêm 1 khai sanh «già» nữa cho đủ 6 đứa đẻ nộp vào hồ sơ xin hoãn dịch vì lý do gia cảnh v.v.

Chúng ta không ngạc nhiên về tình trạng khôn nạn đó, vì lẽ giản dị là phải có người mang danh «thần quyền» mới tiếp tay cho lớp người hèn nhát kia trốn tránh nhiệm vụ, phải có người nâng đỡ và khuyến khích làm công việc đó! Đặc biệt hơn nữa, một vài địa phương cách thủ đô Saigon chẳng bao xa như Hóc Môn, Tân Bình (Gia Định) nhiều cuộc bỏ rập đã được tổ chức để truy lùng các phần tử đào binh, đào ngũ và bắt phục tùng rất gắt gao nhưng hình như sự bỏ rập vẫn được mọi người hiểu theo nghĩa trình diễn để tăng thuế... «thắng» lên theo nhu cầu biến chuyển của tình hình mà thôi cho nên lễ ngọm này vẫn phây phây sống yên sống khỏe. Đó là chưa kể tại những cơ sở công cộng như tư nhân có những quân nhân biệt phái cũng đang xảy ra cảnh chạy tiền mua chức «chuyên viên» để khởi trở lại quân đội. Có nhiều anh đang từ chuyên viên thực sự nhưng chỉ vì nghèo nên đã được đứng xếp hạng chót, trong khi có nhiều thành phần trách nhiệm phần vụ mà hằng ngày đưa con nít nó cũng làm được, lại nhẩy phóc lên hàng đầu gắn chữ «chuyên viên tối ưu nhất», không thay thế được v.v..

Tại sao lại như vậy? Chỉ vì CHÍNH SÁCH HAY, KẾ HOẠCH GIỎI, ĐƯỜNG LỐI TỐT, nhưng lại mang sa thi hành thì tự nó đã biến thành «Chính sách dở phách, kế hoạch con ông cháu cha» và sa sút là «đường lối Trần Hưng Đạo». Một chính sách «đồ ếc».

XIN DUNG THA CHO NGƯỜI TỬ TỘI

Bọn Con Ong chứa ghét những thằng ăn cướp, ăn trộm trên cõi đời này nhất là những thằng tham quan lại những chuyên ăn cướp ăn trộm của dân. Tuy nhiên, riêng trường hợp tên ăn cướp tại đường Đồng Khánh mới đây bọn C.O lại thấy thương hại. Thấy có nhiều lý do có thể xin tha thứ cho hắn.

Trước hết, hắn không phải là một ông lớn. Hắn chỉ là một viên Đại úy cảnh sát. Lương một viên Đại úy cảnh sát chẳng đáng bao nhiêu, lại phải đương đầu với cuộc cách mạng mùa thu nên hắn nghèo, hắn đói. Nghèo đói thường dễ sinh làm liều. Nghèo đói nên hắn đành phải đi ăn cướp.

Tuy nhiên, hắn còn có lương tâm. Hắn không ăn cướp của đồng bào ruột thịt. Hắn đi ăn cướp tại tiệm vàng của một tên Chà. Dân Chà tức là Dân cà ri cay, tức là dân Ấn, tức là những kẻ vừa chơi xỏ ta đi theo kẻ thù của ta. Chúng ta cũng đã từng vùng lên chống bọn cà ri cay đó, đã từng đồng hóa chúng với kẻ thù. Vậy thì việc viên cảnh sát đi ăn cướp nhà một tên cà ri cay có lẽ cũng nằm trong chủ trương đó, có nghĩa là hành động do lòng căm thù mà ra. Ngày xưa trong những cuộc khởi nghĩa chống quân thù chúng ta đã chẳng có những tiền nhân từ chức lấy của phi nghĩa của bọn nhà giàu để làm việc lớn đó sao?

Viên cảnh sát nói trên chắc hẳn không có mục đích cao đẹp như thế. Nhưng chỉ vì nghèo mà hắn phải làm vậy. Nghèo mà phải làm vậy mặc dù có tội nhưng vẫn có thể thông cảm được. Hơn nữa, trong trường hợp này, viên cảnh sát không làm bậy với đồng bào, mà với kẻ thù. Như vậy, hắn lại càng có điều kiện để có thể được tha thứ. Sở dĩ hắn phải giết một mạng người cũng là vì hắn bị dồn vào thế kẹt. Cũng như một con vật khi bị dồn đến bước đường cùng nó sẽ liều mình quay lại cắn người thợ săn để mong tìm đường sống. Cho nên hành động sát nhân của viên cảnh sát có thể được hiểu một hành động để tự vệ, một hành động theo bản năng thiên nhiên của con người.

Nhưng dù sao, trước pháp luật viên cảnh sát cũng có tội. Tuy nhiên nếu khép hắn vào tội tử hình để bị đưa ra pháp trường cát thì nặng quá. Nếu cần phải đưa ra pháp trường cát ngay trong lúc này cũng có rất nhiều tên cần phải đưa ra trước hết. Đó là những tên đang ăn chặn, ăn cướp tặng phẩm và tiền bạc cứu trợ dành cho những đồng bào chiến nạn.

Báo chí đã biết lần nói đến những tên này nhưng chúng vẫn sống phây phây, chẳng ai dám đụng đến một sợi lông chân của chúng, chứ đừng nói tới chuyện đưa chúng ra pháp trường cát. Đó là chưa kể tới những con hạm khác đã và đang dùng mọi thủ đoạn, mọi mảnh khối để ăn cướp tiền bạc của quốc gia, của đồng bào.

Ăn cướp tiền bạc của quốc gia sẽ làm cho quốc gia suy yếu và có thể mất nước vào tay kẻ thù. Tội này còn nặng bằng mấy tội sát nhân. Ăn cướp cơm chim của những người hoạn nạn sẽ làm họ chết dần chết mòn vì đói khát. Tội này chính là tội sát nhân tập thể vậy. Những tội nhân như thế lại không bị xử tử lại được yên ổn hành nghề. Trong khi đó một viên cảnh sát thuộc loại tép riu, không hề cướp của đồng bào mà chỉ cướp của một tên Cà-ri-cay lại bị đưa ra pháp trường cát thì đau quá, bất công quá. Biệt đầu tên này hành động như vậy chẳng phải là để trả thù cho dân tộc?

ỦY HẾT QUYỀN RỒI

BÂY GIỜ CÒN NGỒI ẮN VẬ SAO ?

Cần phải nói ngay ở đây rằng, bọn Con Ong, không còn điều gì nghị nào về luật ủy quyền cho Tong Thống nữa, mà ngược lại, còn muốn luật, này được các cụ Bô lão chấp thuận mau chóng giống như ở dưới viện Hạ Bộ vậy.

Thật ra, lúc đầu, bọn Con Ong cũng có ý phản đối luật ủy quyền vì nghĩ rằng luật này sẽ làm khổ cho Tong Thống. Sức người có hạn, Tong Thống đã phải gánh trên vai gánh nặng quốc gia, nay lại bị gánh thêm nữa thì vất vả cho Tong Thống quá. Nhưng Tong Thống là người yêu nước và luôn luôn có sẵn đức tính hy sinh nên Người đã không quản khó khăn, vui lòng đứng ra nhận lãnh thêm trách nhiệm. Một khi Tong Thống đã chấp nhận hy sinh như thế, không ai có quyền bàn tán về luật ủy quyền nữa.

Tuy nhiên, vấn đề cần đặt ra ở đây là khi đã ủy hết quyền rồi, các đảng dân biểu ở viện Hạ Bộ sẽ làm gì? Nếu các đảng ấy cứ lì lợm ngồi lì ra đó rồi tháng tháng ngửa tay lãnh lương thì vô liêm sỉ quá. Người sách đồng hung hăng nhất cho luật ủy quyền là quý ông dân biểu bị ve đã từng đe dọa rằng, một khi đã được ủy quyền để cứu nước mà nếu Tong Thống không cứu được thì ông phải chịu trách nhiệm trước quốc dân và lịch sử, các đảng dân biểu không có liên can gì cả!

Thật đúng là lời lẽ của một anh lâu cá vặt. Lúc yên bình thì kéo nhau tới nhà hát ăn tục nói phét, đến khi quốc gia lâm nguy, lại đổ hết trách nhiệm lên đầu Tong Thống, bắt một mình Tong Thống phải chịu trách nhiệm trước quốc dân và lịch sử! Các ông ấy cứ làm như nếu Tong Thống không chịu trách nhiệm trước quốc dân và lịch sử thì các anh ấy phải chịu vậy.

Nhưng cũng may là các ông ấy đã trao hết trách nhiệm cho Tong Thống. Trường hợp các ông dân biểu bị ve mà chịu lãnh trách nhiệm thì không biết quốc dân và lịch sử này sẽ ra sao?

Những điều này không quan trọng ăn tục nói phét vốn là nghề của các đảng ấy bây giờ cần trở lại vấn đề số phận của các dân biểu trong 6 tháng ủy quyền cho Tong Thống.

Theo bọn Con Ong, trong 6 tháng này, viện Hạ Bộ đương nhiên bị coi như đã giải tán và các dân biểu sẽ không còn một chút quyền lợi nào. Bởi vì quyền lợi và bổn phận phải đi đôi với nhau, một khi đã từ chối bổn phận thì sẽ không còn quyền lợi. Hàng tháng, mỗi dân biểu lãnh gần 200 xấp là để đại diện cho dân ở tòa nhà lập pháp. Nay, dân biểu từ chối quyền đại diện đó mà nếu cứ lãnh lương thì quả là điều vô lý. Trong giai đoạn nghiêm trọng này, quốc gia không thể chấp nhận những kẻ ăn hại mà không làm việc.

Bọn C.O đề nghị, số lương mà dân biểu sẽ lãnh nên trao hết cho Tong Thống vì giờ đây Tong Thống phải làm công việc của một 200 dân biểu nhưng chắc rằng Tong Thống sẽ không tiêu. Người sẽ phát lộc cho các chiến sĩ và đồng bào chiến nạn. Trong trường hợp này, các chiến sĩ sẽ nức lòng đánh giặc và đồng bào sẽ càng biết ơn Tong Thống.

HEPACHAUT
 VIỆN BẢO CHẾ: HADZEP
 Nước cốt là ARTICHAUT
 Nước cốt GAN BÒ TƯỚI
 SINH-TỔ B12
 SINH-TỔ B1
 SINH-TỔ B2
 SINH-TỔ B6
 SINH-TỔ PP
 SINH-TỔ D2
 YÊU GÀM, NÔNG GÂN
 GÂY ỒM, MẮT HỒU
 MỤN Ở MẮT
 NGỪA MỀ ĐAY
 THIẾU MÁU
 LÃO LỰC, TÁO BÓN
 ĐƯƠNG THAI
 MỠI MẮT
 20/7/71 077/1000 080-0-000

ĐỀ CHƠI ĐỀ CHƠC

DÂN CHỢ LỚN ĐÁNH CÁ NGUNG BẮN

HỎI : Lúc này ở miệt Chợ Lớn đang có màn đánh cá ăn thua học triệu, nhiều xi thâu cá mần ăn trắng, ngày 15-6 tới sẽ công gung hẳn. Đố quý vị biết các xi thâu dựa vào đâu mà đánh cá như vậy?

CHAY LĂNG : Dựa vào chuyện đi Mốt Cu của Ních Đại để chứ còn dựa vào đâu nữa? Chuyện này mà Đại Đế không mốt được con cu Huế Bình về thì làm gì còn chuyện nào khác?

ĂN BÀN : Ô, các xi thâu đánh cá đâu có cần dựa vào chuyện chính trị chính em. Đây chỉ là một đòn tung ra để để làm áp phe về kinh tế, có thể là để tiêu thụ cho mau một vài món hàng nào đó!

TỬ THỦ : Ấy chết đừng có coi thường trình độ của các xi thâu mà làm to. Các xi thâu tuy vậy mà theo dõi tình hình chiến sự kỹ lắm, chắc là thấy quân ta thắng to đến nơi rồi nên mới cá như vậy.

DI TÀN CHIẾN THUẬT : Vâng, chính vì theo dõi kỹ tình hình các xi thâu biết rằng cá đối bên cũng hết xi quách rồi, nên mới có cái màn đánh cá ngung bắn.

BAN GIÁM KHẢO : Trật đường rầy hết ráo Quý vị chỉ đoán mò chuyện ngung bắn mà không giải đáp tại sao lại là ngày 15-6? Xin nhớ rằng 15-6 nhằm ngày tết Đoàn ngọ mừng 5 tháng 5 âm lịch Quý vị về giờ điện tích tết Đoàn Ngọ ra và hiểu ngày thêm ý của các xi thâu.

17 TUỔI ĐƯỢC MỜI ĐI ẮC Ê !

HỎI : Kỳ động viên này, có một màn mới lạ là đám chọi chọi 17 tuổi cũng được mời đi ắc ê. Quý vị thử cân nhắc xem biện pháp này lợi hay hại?

CHAY LĂNG : Lợi lắm chứ. Như thế mới là đẩy mạnh Mĩ hóa chiến tranh đây! Chứ để thanh niên Mĩ 17 tuổi đầu vườn chưa biết mùi chiến tranh là gì, thì lính da đỏ đâu có yên tâm mà gõ bom!

ĂN BÀN : Lợi đó nghe cao siêu quá, đâu có rõ rệt bằng cái vụ hàng vạn gia đình có con 17 tuổi lo chạy chọt để xin miễn hoãn dịch hoặc ít nhất cũng xin cái chấn lĩnh kiêng cho mấy tháng nhỏ miệng còn hơi sữa!

TỬ THỦ : Đừng nói chúng nó miệng còn hơi sữa chứ, phải nói rằng. Mười bảy bẻ gãy súng trâu, tuổi này mạnh lắm, tụi nó mà ra trận là Vi Xi chạy có có! Hơn là để chúng, ở nhà tối ngày đánh lính thành du đảng!

DI TÀN CHIẾN THUẬT : Hai chữ lợi gì! Chỉ khổ các xếp của chúng nó công đồ cho chúng khỏi "nhè", hoặc mỗi lần đi tấn vương cũng chúng nó khi chết chum cá dằm.

BAN GIÁM KHẢO : toán Di Tàn quá bị quan bị phạt 5 điểm ba toán kia đều giải đáp trúng mỗi toán 1 điểm rưỡi!

CÁC KHỨA LÃO CŨNG ĐƯỢC MỜI ?

HỎI : Ngoài lứa tuổi 17 ra còn thêm các khứa lão 39-43 cũng được mời. Vậy chứ các khứa lão này khoác áo kaki sẽ giúp được gì?

CHAY LĂNG : Thì lại giúp thêm cho Ních Đại để để dăng ăn nói với dân da đỏ khi ra tranh cử, Đại đế sẽ tuyên bố rằng dân Mĩ bây giờ tinh thần cao rồi giặc đến nhà ông già cũng sợ, khỏi cần lính da đỏ ở lại xứ này nữa.

ĂN BÀN : Thêm các khứa lão được mời, tất nhiên là áp phe sẽ tăng thêm, phen này át hẳn "ga an bạc". Với lại việc trợ Mèo cũng sẽ tăng theo đầu người, sẽ còn nhiều món bở khác.

TỬ THỦ : Có thêm các khứa lão lòng quân, tụi con em đang

cầu rứa chắc sẽ nức lòng sẽ chiến đấu hàng vạn nữa. Đây là chưa kể những trường hợp cả hai bố con cùng chiến đấu cạnh nhau, nhất định sẽ sống chết có nhau, tình thân ấy, địch làm sao thắng nổi!

DI TÀN CHIẾN THUẬT : Thời cho xin đi! Nội cái nước các khứa lão xa nhà, rầu rĩ nhớ vợ con, cũng đủ làm cho những người xung quanh bị buồn lây, bỏ ai còn thiết đánh với dằm?

BAN GIÁM KHẢO : Toán Di tàn Chiến thuật vẫn còn bị quan nặng phải phạt 5 điểm nữa ba toán kia mỗi toán thêm 1 điểm rưỡi!

CHỪNG NÀO THAY ĐỔI GIỜ GIỚI NGHIÊM

HỎI : Hiện nay lệnh giới nghiêm 10 giờ ảnh hưởng nặng nề đến nhiều tầng lớp dân chúng sống về đêm. Quý vị thử đoán dùm xem đến chừng nào giờ giới nghiêm sẽ lui trở lại 12 giờ như đạo trước?

CHAY LĂNG : Sắp rồi. Sau chuyện Ních Đại Đế đi Mèo Cu về, sẽ có nhiều biến chuyển kinh hồn, trong đó dĩ nhiên có cả sự thay đổi giờ giấc giới nghiêm.

ĂN BÀN : Hi vọng như vậy đấy. Chứ giới nghiêm quá xa, dân đói, tụi này cũng khổ kiếm ăn thấy bà!

TỬ THỦ : Làm gì có chuyện sắp thay đổi giờ giới nghiêm, Mả chỉ có hai con đường: hoặc cứ như thế này và tăng thêm lên 9 giờ, 8 giờ không chừng. Hoặc sẽ bỏ luôn giới nghiêm, nếu ngưng bắn xảy ra. Chứ lui về 12 giờ làm cái quái gì?

DI TÀN CHIẾN THUẬT : Nói thế chứ mai một đày quân ta mà giải tỏa được An Lộc, chính phủ dằm cho giảm bớt giờ giới nghiêm để ăn mừng lắm à!

BAN GIÁM KHẢO : Trật lật hết: chừng nào Luật ủy Quyền được Quốc hội thông qua là sẽ có giảm bớt giờ giới nghiêm, để ọt mà không ai giải đáp đúng!

CHÉM RUỒI

Đàn đầu mà gây tai trần
Đạn đầu bắn xé gươm đầu chém ruồi.
VĂN-QUÂN hạ thủ

THỜI BUỔI NÀY CÒN LÀM ĐẸP CÁI CON KHẾC!

Thiết tưởng vào lúc vận nước đang dầm máu tang tóc. Chết chóc đẫm không xuê. Thấy ma cũng khiếp, chôn không kịp. Con người còn có cái phận may, hiện đang sống trên các phần đất như thú đồ Saigon nhầy nhụa này — Xét ra, chẳng ai còn tâm trí nào, nghĩ đến vụ đi làm đẹp. Rõ là chuyện lố bịch, cái con bú dừ tầu!

Hàng ngày cứ bị đập vào mắt, mấy cái quảng cáo của các nhà mỹ viện—nặng về bịp bợm—nằm chính lình bên các bài báo phân ưu hàng loạt úy, tá đã anh dũng gục ngã trên khắp mặt trận 4 vùng. Người ta phát tức tối anh ách nơi... cửa mình, vì bị nghe thiên hạ khoe nghề và đít khâu vú, mỡ mũi... lằng nhằng.

Có phải chăng là mấy cha đực rựa lao đầu vào chỗ chết, để mấy mẹ rửng mỡ, no cơm núng cật... ở hậu phương bày trò đi làm cho mông thêm to vú thêm bự! Để làm gì đây? há mấy nàng ngứa nghề!

Xét cho cùng, vào lúc đất nước đang tràn ngập khói lửa, chết chóc lu bù mây trời làm đẹp cho giống cái nên đẹp luôn cho đỡ vương mắt!

Hãy để cái tiền làm đẹp... rất mắc mỏ ấy, dành cho các công việc hữu ích hơn!

Trên thực tế, cái nghề mỹ viện mới này mồm tại sứ ta, từ vài năm qua. Nó là một cái nghề để làm giàu cho mấy tay phù thủy ma giáo và thành phần đóng góp cho các chủ mỹ viện phần đông là giới có bạc nhờ các vụ phi nghĩa mờ ám.

Hoặc nhờ có đấng phu quân hạm gộc đóp bạc như điên nên mẹ vợ mới sẵn phương tiện đi làm đẹp. Hoặc là mấy em me Mỹ muốn làm cho thân hình mình thành Xêch Xy để cầu đô la của mấy thằng lông lá đa dăm thêm thịt đàn bà...

Tóm lại họ là cả một đám ma cả chớp thuộc loại sâu bọ của xã hội hôm nay! Thanh toán bọn này đi, cho non sông Nam Việt đỡ phần dơ dáy. Dân ta, vốn nhẹ dạ dễ tin, mấy bà đầu có biết, những nạn nhân vì ham làm đẹp mà đẹp chẳng thấy đâu, nay thành tật suốt đời. Tại CON ONG đã tiếp xúc với một nữ nạn nhân, đi xóa cái xẹo ở mí mắt tại mỹ viện của Cựu dân biểu họ... Bà chủ mỹ viện xóa xẹo thế chó nào mà ngày nay, mắt của khách hàng cứ mờ trờ trờ suốt đêm ngày, trông cứ như mắt ma, mắt quỷ. Thế mà thiên hạ vẫn cứ khoái rủ nhau đi nộp tiền cho các chủ nhân mỹ viện. Quả là xứ này lắm chuyện con khếc... người không nời!

Địa ngục môn

NHỮNG BỮA TIỆC THỊT NGƯỜI

Cho tới hôm nay, khi số báo này tới tay bạn đọc, thì ông Đại đế của cường quốc Mèo đã sang tới Mạc tư khoa để ăn tiệc với các tay chúa trùm CS Brejnev, Kossygin. Theo chương trình, ngay khi tới Nga, Ních đại đế liền được dự tiệc do Hội đồng Sở viết Tối cao khoản đãi. Đại đế đã được Chủ tịch Leonid Brejnev cùng với đầy đủ các nhân vật cao cấp Cộng sản Nga đón tiếp tại phi trường Vnaukovo trong khi đại bác chào mừng nổ rền trời. Sau đó đại đế được đoàn xe danh dự đưa về điện Cẩm linh dọc theo đại lộ Lénine để tới dinh thự nơi mà các tổng thống De Gaulle và Pampidou đã từng cư ngụ khi thăm viếng Nga. Vào ngày 29-5, các lãnh tụ CS dự tính sẽ chính thức mở một đại tiệc, mừng Ních đại đế hoàng hậu...

Trong cuộc họp mặt giữa tư bản mí cộng sản này, súng đại bác nổ rền trời để chào đón Ních đại đế. Nao là những bữa tiệc linh đình hai bên khoản đãi nhau. Nhưng không hiểu trong khi chén tạc chén thù như thế, các ông Nixon, Brejnev, Kossygin có nhớ đến cuộc chiến tranh đẫm máu đang diễn ra khủng khiếp ở xứ Annam bé nhỏ này không?

Ở đây, cũng có súng nổ, đủ mọi thứ súng, kể cả hỏa tiễn Sam và bom B. 52, nhưng không phải là để chào mừng nhau mà để đưa nhau về bên kia thế giới. Và trong khi các lãnh tụ tư bản và CS đang ngồi nhậu nhẹt với nhau trong những gian phòng tối tân, âm cúng, với rượu thịt ề hề, với Jin, Whisky chảy lênh láng thì ở đây, những đồng bào nạn nhân chiến cuộc cũng có những bữa tiệc, nhưng là những bữa tiệc máu và nước mắt. Hình ảnh những gian phòng lạnh, những lãnh tụ ăn mặc sang trọng, ngồi ăn uống cười đùa phê phỡn với nhau, quả thực đã tương phản một cách phũ phàng với hình ảnh một xứ sở điêu tàn, loang lổ những vết bom đạn, hình ảnh những nạn nhân rách rưới, tiểu tiện đang dật dàu, bồng bềnh trôi trên sông chảy thì thân có những người phải nhịn đói, nhịn khát hàng tuần lễ, có những đứa trẻ cố gắng đi tìm chút sữa lạ nh trên những xác chết cong queo của mẹ chúng...

Thế nhưng những hình ảnh tương phản đó lại liên quan mật thiết với nhau. Chính những lãnh tụ đang vui vẻ ăn tiệc kia đã chế tạo ra súng đạn để bắn chào mừng nhau thì cũng chính những súng đạn đó đã được dùng để tạo nên chết chóc, bi thảm ở đất nước này. Và cũng có thể hiểu, chính những bi thảm, chết chóc, đói khổ ở đất nước này đã tạo nên những bữa tiệc cho những lãnh tụ đang gặp nhau ở Điện Cẩm linh hiện tại.

Đó mới là điều khôn nạn cho dân tộc này. Cũng một thứ súng ống nhưng người ta dùng để đón mừng nhau thì mình lại phải dùng để chém giết nhau. Rồi người ta vui vẻ ăn, tiệc, uống rượu, tay bắt mặt mừng nhau thì mình phải nhịn đói, nhịn khát đẫm máu dằm nhau cái lực.

Cảm cúm - Sổ mũi - Nhức đầu
Nhức họng - Đau nhức
bắp thịt

HÃY UÔNG :

RHUMEX

(BÁN TẠI CÁC NHÀ THUỐC TÂY)

NHÂN HỮU CON VOI

Biếng ăn! Mất ngủ!
HÃY UÔNG :

SIROP REACTIN (BETA)

• ĂN NGON • MAU ĐÓI • LÊN CÂN NHANH CHÓNG
• ĐỂ NGỦ YÊN LẠNH • TRỊ MỌI PHONG NGŨA

Có bán tại các nhà Thuốc Tây

NÓI LÃO *mà* CHƠI

Nói lão mà chơi, nghe lão chơi
 Dàn đưa lát phát hạt mưa rơi
 Chuyện đời đã chán không buồn nhắc
 Thơ thần nghe ma kể mấy lời.
VƯƠNG SĨ TRINH

◆ **Ta Râu Xồm**

THƯƠNG NỮ BẤT TRI.

Sau khi vị Nguyên Thủ quốc gia xác nhận trước quốc dân tổ quốc lâm nguy thì những cuộc chơi của bọn cớm no ấm cất bắt đầu xẹp xuống. Sài Gòn đã cùng cả nước thức dậy để cứu nguy dân tộc. Từ lâu nay, rae đông ló vốn có khuynh hướng nhằm hơi kháu thường quan niệm Sài Gòn là tất cả. Tỷ như biểu tình ở Thủ Đức tức thị hậu phương hỗn loạn. Dân Sài Gòn ăn chơi phê phỡn lại tưởng cả nước no đủ và quốc gia sắp phú cường đến nơi. Và bây giờ, sau khi dẹp xong những đ đàng điếm ở Thủ Đức người ta thời thời hân hoan đã tạo thành tích tốt tại khắp nơi, khắp chốn.

Con Ong xin phép được hồ nghi ở điều này. Không bao xa, Biên Hòa vẫn nhan nhản ra đây. Chao ôi. «thương nữ bất tri vong quốc hận, cách giang do xứng hậu đình hoa» ! Điều đáng phàn nàn hơn cả là ở nội vi bộ Tham Mưu một đại đơn vị nọ đã có tới 2 phòng trà trà hình. Trong lúc đầu sủi lửa bóng, đêm đêm linh trắng Bộ Tham Mưu ôm súng gác gác quên cả gió lạnh cũ qua nách thì nhạc vọng quốc vẫn trời lên cũng rừu ngon, gái đẹp. Hai nơi này được hai trụ Sĩ Quan của đơn vị dựng lên với sự bảo trợ cũng mình của một anh Năm tư lệnh doanh trại. Bề ngoài, những tưởng là câu lạc bộ của Sĩ Quan, của Hạ Sĩ Quan và Binh Sĩ nhưng các chủ quán đểch cần khách hàng có hữu. Họ được về ba bốn chục á bán hàng mua vui cho bọn lính Mắt Xanh thâu đêm suốt sáng. Từ ngày Câu Lạc Bộ biến thành phòng trà thì thăm thương thay lính Bộ Tham Mưu mỗi ngày một ốm o, gầy mòn trong khi hai vị Giám Đốc hồng hào, lên cân tròn trĩnh. In hệt heo được chú nuôi vỗ. Quý hóa là ở chỗ đó.

CHUYỆN VỀ 1 CĂN CỨ MỸ BỊ MÀN THỊT

Doanh trại Mỹ ở Phú Lợi, cách đây ít lâu được chuyển giao cho Bộ Cựu Chiến Binh, với mục đích biến thành cơ sở tập thể của lính tráng đã gửi tuổi trẻ cho chiến tranh giữ hộ. Bộ sở quan đặc cứ 1 phái đoàn tiếp nhận do một sĩ quan cao cấp có cái tên rất «Chữ Thọ» cầm đầu. Chả hiểu có phải mắc bệnh «đỏ Mỹ hắc thể tâm» hay sao mà ông quan trưởng đoàn lảng lảng cho về nhà cả trăm chiếc quạt máy. Thành phần thấp tầng thấy thế chẳng và gì mà không biểu diễn những đường «nhắm tay, cho thoải. Chuyện phải đến đã đến, và hủ mồm tòm bị bề tùm lum. Bộ sở quan lại phái một ông quan dân sự có cái tên thơm như «Quế Chi» mở cuộc điều tra. Đồ Mỹ quả là có hắc lực mạnh mẽ. Thành thế ông quan điều tra cũng không thoát khỏi vòng rãng của kỳ quái của sức quyến rũ nơi mớ đồ «lưu niệm» tại Phú Lợi.

Tướng hồi lưu Đồng kết khá nhiều khi vụ doanh trại Phú Lợi bị nổ tung. Phải chăng đã đến lúc đưa bọn chuyên màn thịt những cơ sở của Đồng Minh chuyển giao ra pháp trường cát vì danh dự chúng ta đã và đang bị phỉ nhổ hơi nặng.

HOÃN DỊCH VÌ LÝ DO TÔN GIÁO LÀ CÁI CỤ KHOAI GÌ ?

Trong các khoản hoãn dịch của luật ác ề vô duyên nhất là khoản hoãn vì lý do đi tu. Tu đâu chả thấy, chỉ thấy mấy bố «tu hủ» ba bữa hơn ai hết. Tấm áo chúng không làm nên vị tu sĩ. Thành thế nhiều «cậu» tu vô đã của «ghê» hung và hăng hơn những kẻ phàm phu. Còn nhớ một hồi các rạp chớp bóng Sẻ Gòong đua nhau chiếu như g phim hồ mộng, hồ vú, khoe rốn, khoe đùi. Khán giả của những tưởng tích cụp lạc ấy, than ôi, đông nhất vẫn là các cậu tu vô.

Đề tiện bề sở sách đồng thời tránh những chuyện cha vợ, chú vắn. Con Ong đề nghị nên treo bêng cái khoản hoãn dịch vì lý do tu hủ đi cho rồi. Tỷ dụ, bọn Đồ ác ôn tới đây thì sức voi chúng cho mấy cậu đóp hít tung bưng rồi trốn việc quan đi... tu à ?

Khi «Tổ Quốc Lâm Nguy» thì đến sinh mạng còn như chỉ treo chuông hướng hồ là tôn giáo ? Nỡm thiệt đấy nhá !

Ngưng bắn phải làm gì ?

TIẾP THEO

PHẦN 1

NGUNG BẮN THẾ NÀO VÀ ĐÁ GI ?

Trước khi bàn tới công việc chuẩn bị cho một cuộc ngưng bắn, Con Ong thấy cần phải xét tới tính chất của cuộc ngưng bắn có thể được áp dụng cho Việt Nam.

Nếu nhìn vấn đề dưới một khía cạnh đơn giản thì khi thỏa hiệp ngưng bắn được công bố, lực lượng phe nào ở lại nguyên vị trí và coi đó là vùng ảnh hưởng của mình. Ấn định những khu vực trên trong bản đồ và lấy màu Xanh tượng trưng cho phía ta, màu Đỏ tượng trưng cho phía địch. Chúng ta sẽ thấy những vùng loang lổ không đều. Có thể, những Đò, Thị, Tỉnh, Quận lỵ và Xã, Ấp gần các nơi trên mang màu xanh. Xa hơn nữa tới những khu rừng núi, châu thổ bất ngát chỉ cần vài tiểu tổ địch trưng cò tự cho đó là vùng họ kiểm soát, chiếm lãnh.

Với giải pháp Xanh, Đỏ loang lổ ấy, Con Ong không quá lòng ngôn. Đất đai của ta đã bị lọt một phần vào tay địch có khác gì nhà mình đang ở bị một tên ngang ngược tới chiếm một góc và tự cho họ cái quyền làm chủ một phần không gian ngay trong lòng ta ?

Câu chuyện cũng không chỉ giản dị ở đó. Nó có thể như một vết dầu loang dần tới những vùng do ta kiểm soát. Từ đây, Con Ong phải đặt với chính quyền vấn đề chuẩn bị thế nào cho cuộc đấu tranh tư tưởng đầy phức tạp và các góc cạnh thử thách dành cho cuộc ngưng chiến.

Theo thống kê của chính phủ, trước ngày Báo Việt công nhiên xóa bỏ vi tuyến 17, thì ta đã kiểm soát gần 100 phần trăm dân chúng và đất đai. Đó là con số lý tưởng, nếu đúng, giúp ta dễ dàng trong việc đoạt thế thượng phong. Có điều Con Ong không thể không thắc mắc và tỷ lệ trên lấy mốc từ đâu để có thể đưa ra con số đó lường cho ảnh hưởng của ta với dân chúng và đất đai ?

Trong phạm vi dân chúng, chính quyền từ trung ương xuống các địa phương, có dám tin rằng hầu hết những người nằm trong số tỷ lệ kiểm soát đều hoàn toàn ủng hộ ta chăng ? Và rằng chúng ta có dám lạc quan với «thế» hiện nay ta thừa giữ được số dân chúng ấy nằm trong ảnh hưởng của ta không ? Sau nữa, con số gần trăm phần trăm quần chúng ấy đã sẵn sàng trong cuộc đấu tranh ý thức hệ chưa ?

Trong phạm vi đất đai, với con số trăm phần trăm do chính quyền nêu lên, theo Con Ong dường như còn bỏ quên những vùng không người ở như rừng rú, núi non, đồng ruộng chưa khai khẩn chẳng hạn. Chúng ta tính sao những nơi trên khi thời gian ngưng bắn có hiệu lực, đột nhiên cò giặc trưng lên và được quốc tế kiểm soát công nhận là vùng của chúng ta ?

Con Ong hy vọng các giới chức hữu trách đã ghi nhận sự kiện này để có thể đề ra kế hoạch khắc phục. Một phần trong kế hoạch khắc phục mà Con Ong mạo muội đề nghị là sử dụng các lực lượng diện địa (territorial forces) phối hợp với thành phần Nhân dân tự vệ nông cốt trải rộng để bao vùng.

Ngay sau khi đôi bên thỏa thuận và ngưng bắn, theo Con Ong thì đường lối chuẩn bị có thể tạm chia thành hai giai đoạn.

- 1 - Giai đoạn «điền» chấp nhận thảo luận ngưng bắn.
- 2 - Giai đoạn chấp nhận thảo luận ngưng bắn. Mỗi giai đoạn sẽ gồm một số công tác mà chúng ta phải chuẩn bị thật chu đáo.

KỶ TỚI : Công tác của các giai đoạn

«Di tản chiến thuật»
 Con Ong 8 trang 20 từ

TIN...CUỐI : Gánh xiếc gồm hơn trăm tài tử vừa trình diễn xong màn độc nhất của tích «Xu Phụ Công Đồng», đều mệt nhỏi đang gác đầu ngủ gà ngủ gật. Chợt một luồng quái phong hất bung chốt cửa mang theo một vị lão trượng niên kỷ vượt quá 4 ngàn, tay phải chống gậy trúc mang hình chim Hồng, tay trái cầm chiếc hốt ngà trở hình chim Lạc. Ngó lom lom bọn kẻ vói về mặt dăng dăng uất khí. Tên hề lùn nhất đám cung kính, cụp cúp, vẫy đuôi tới mừng, chào :

— «Khải bầm lão trượng. Phải chăng người tới chia vui chiến thắng cùng bọn tại hạ ?»

Nhở một bãi nước miếng vào mặt tên tiểu nhân đắc chí, vị cao niên mắng :

— «Đồ súc sinh. Phưong cầu trệ. Tao là hồn thiêng sông núi đây.»

Nói dứt, vút đi như con trốt, mạnh. Lúc đó đang vào giờ Dậu, ngày Ất Tỵ, tháng Ất Tỵ, năm Chuột.

LIÊM VÀ SĨ

Liêm và Sĩ là hai báu vật của con người. Kẻ không Liêm bạ cái gì cũng lấy. Người hết Sĩ chẳng việc gì không làm. Con người mà như thế có khác chi súc vật ? Những kẻ chủ trương việc nước mà vô Liêm sĩ tất nhà nhà suy bại, đất nước suy vong.

Đức Khổng nói «Hành Kỳ Hữu Sĩ». Nghĩa là «Giữ Minh Biệt Lâm Xương Là Xấu Hồ» Thầy Mạnh lại nói «Nhân Bất Khả Vô Sĩ» tức thị «Lâm Người Không Biệt Xấu hồ Thì Không Được». Thế mà ngày nay con người chỉ vì những phiến lợi danh mà đoạn đánh bỏ quên cả Liêm lẫn Sĩ. Thậm chí đến lớp sĩ phu mà cũng chan chan như thế cả. Nếu cho đó là sự xấu hổ chung cho cả nước cũng không là điều ngoa ngoắt.

Trong sách Gia Huấn của Nhan Nhi Suy có chuyện :

— «Một vị quan nhân nói với ta rằng ông có đứa con 17 tuổi, đọc đã thông bèn cho học tiếng nước Tiên Ty (một bộ phận thuộc nội Mông ngày nay), cho tập khậy tỷ bà, nhón lên cho theo hầu đám công khanh để kiếm tiền vinh.»

Nhan chi Suy nín lặng không giả nhời. Về nhà nói lại với con cháu.

— «Vị quan nhân dạy con lạ thay. Riêng ta, nếu học cách ấy dù cho được phú quý, vinh hoa đến đâu cũng không mong vậy.»

Ấy đấy, những kẻ mất hết Liêm Sĩ chỉ biết chăm chăm xu thời, nịnh đời khi xem chuyện này phỏng có thẹn lắm ru ?

Biết đến bao giờ những kẻ thay mặt quốc dân «biết thế nào là tính phân minh, ngay thẳng, không ham của bất nghĩa (Liêm) ? và biết hồ thẹn, tự mình lấy làm khó chịu, nhục nhằn trong lòng (Sĩ) ? thì lúc ấy chúng ta mới khá được». Thật đấy !

CHƯA HẾT CHUYỆN LIÊM SĨ

Theo một tin riêng của Con Ong, cách đây ít ngày, hai ông tướng Giai và Lâm đã ra trước một hội đồng tướng lãnh để làm cái việc mà các ông đặt tên cho là «trả lời trước lịch sử» Tướng Giai không chịu nói, Ông chỉ cười. Thật tươi. Thật tự tin. Có nhẽ ông chỉ ưa trả lời với lịch sử chứ không chịu trả lời với người, với những người đại diện quân lực, tướng lãnh. Kể cũng hơi khó tính đấy. Riêng tướng Lâm thì chỉ phàn nệ một câu :

— «Ồ hồ. Đề mất Quảng Trị như rứa kẻ cũng bậy thiệt.»

Rồi rồi ngay phòng họp ra sân quần vợt. Phải là người còn tràn đầy Liêm sĩ mới thân nhiên được như thế. Bái phục.

Nước ta nhất định phải rạng rỡ, muôn năm bền vững vì có được những vị Liêm Sĩ như thế đứng với non ngàn ông Viện trên, Nhà dưới (Liêm sĩ nguyên sĩ) mới đây «thỉnh» hồn thiêng sông núi về tòa nhà trước công trường có hai ông linh thủy đánh bộ chông khu để xem các ông yêu nước. Chả đũa nào nói lão !

SỞ PHÂN TỬ TÔI TRẦN ĐÌNH-YÊN SẼ RA SAO?

• 24-5 Tối Cao Pháp Viện xét lại bản án tử hình của Yên

TIN... ĐỘC JACK ANDERSON DÁM BỊ... KHỬ!

Jack Anderson, một nhà bình bút nổi danh nhất nước Mỹ vừa đoạt giải thưởng Pulitzer. Jack nổi tiếng về những bài công kích chính phủ thật khó chịu. Tin riêng của Con Ong (có thể Jack cũng chưa biết) thì ít nhất cũng có tới hai tổ chức được "nhờ" để khử nhà bình bút tầm tiếng này. Đó là XIA và MAFIA.

Xin dẹp dùm cái trò đi «cốc bím» rẻ tiền này

Chiều chủ nhật vừa qua bọn Con Ong đang ngồi đầu lảo lảo luận về chiến trường, thì... có một nhà sư mặt đỏ, nhào vô tự giới thiệu là sư tăng có phép đi quyên tiền để xây chùa ở An Giang. Vì biết rõ, sự quyên tiền — hiện đang cầm ngắt nhà báo bên hời giấy phép ai ký? Nhà sư xuất trình rõ ràng giấy số 546 do chính Quan năm Đệ-Kiến-Nhiều ký hẳn hoi — cho nhà sư mang tên Thích Huệ Nhã — Kèm theo giấy này là bó bạc lỏi 20 ngàn. Nhưng đọc kỹ giấy của Quan Đệ Trưởng thì chỉ thấy cho phép nhà Sư "hoạt động phật sự" — Bốn chữ này quả là mơ hồ. Vì... hoạt động phật sự đâu có nghĩa là đi "bắt đũa" của đồng bào. Và lại, ngay nay còn vận thứ cần yểm trợ hơn là cái sự đóng tiền cho mấy ông xây chùa. Xây giờ này lỡ ra bị pháo kích thì phí công toi. Cũng mong mọi Quan Đệ Trưởng thận trọng — mỗi khi hạ bút ký giấy phép hơi có vẻ mập mờ như kiểu trên.

Trong lịch sử cận đại Mỹ, những vốc đáng lớn bị bắn gục gần đây nhất chẳng qua chỉ vì tội «Biết Quá Nhiều» như anh em nhà Kennedy và Martin Luther KING. Jack Anderson cũng thế.

Cái tự do ngôn luận tại Mỹ quý hóa ở chỗ đó. Muốn nói nhiều cứ việc. Khi cần bốp nghệt, người ta chỉ việc gửi tới một viên đạn đồng vào ngay trái tim. Cuộc

Xin xét lại thời hạn QUÁ CẤP TỐC NÀY

Mặc dù đất nước đang vô cùng khàn trương song có những điều quan trọng và tế nhị, không nên quyết định quá vội vàng hấp tấp, gây hoang mang cho dân chúng và tạo điều kiện cho hạm đội bạc vô tội vạ. Số là, theo ý kiến của phần lớn các công dân ở hạn tuổi đơn quân đã phản nản rằng: với thời hạn nhà nước đã ban hành ngày 1-6-72 trình diện ngày 15-6-72 hết hạn. Quá ngày này, mọi công dân chưa trình diện, kể như bắt phục tùng và

đòi đi nhiên bề mặt với tấm màn đen buồng phủ tuyệt mật. Chính quyền già vờ nhỏ vai câu thương tiếc cho hợp nhẽ. Đố ai biết trước âm mưu của nhà nước đấy. Bất cứ là ở đâu?

Cấm chỉ mọi xê dịch

Theo tin bự tờ báo ở trong bộ Ngoại Ngõ Ngân đã tiết lộ. Ngòi lệnh

được đi du dương tu tại chùa...huyền! Trong lúc đó, người ta lại thu nhận đơn xin hoãn-dịch trong vòng 2 tuần lễ từ 16-5-72 đến 1-6-72.

Với thời gian ngắn ngủi kể trên, lo cho đầy đủ giấy tờ để nộp đã phờ người, còn thời gian đâu để quí quan trên cứu xét mỗi đơn xin. Như vậy, người ta trông trọng ra một màn hài kịch rất ly kỳ và cười ra nước mắt là, sau 15-6-72, ông công dân nào từ 39 đến 43, cứ việc vô ắc ắc vác súng, để rồi 2 tháng sau đó, khi đang đứng ghéch với nón sắt và M.16 rất hiện ngang thì lệnh hoãn dịch mới đến tay. Trong trường hợp rất đáng mến này, liệu rồi sẽ giải quyết ra sao? Lại có châu trả nón sắt, trả M.16 để già từ đời lính... khom già!

Xét qua các lời than rất hữu lý này, nhà báo thay mặt số đông các công dân đang ở cảnh chạy méo mặt về vụ... ắc ắc — đề xin quí quan ngồi trên niệm tình làm phước gia hạn thêm. Vài tuần lễ, ngõ hầu giúp cho bao gia đình đang khốn khổ... khốn nạn phát bệnh vì lệnh ban hành quá cấp tốc như hiện tình đang xảy ra. Được vậy, quả thật là phước đáng nà xa!

TIN MỤN

♥ 138 Sinh viên bị bắt trong đêm Núi lửa Hại Thảo về tình hình đất nước tại Đại Học Sĩ Minh Mạng vào đêm 22.5.
♦ Theo tin nhà nước, vì tình trạng khàn trương của đất nước, Chính phủ quyết định công chức ngày 27-5 lễ Phật Đản, các công sở vẫn làm việc như thường lệ.

Tử tội Trần đình Yên bị lãnh án ngày 16-5-72. Bị cáo có 3 ngày để xin ân xá. Tổng Thống VNCH sẽ tối hậu quyết định và sau là Tối cao pháp viện được quyết định y hay găm vào ngày hôm nay 24-5.

Cũng thời gian này, nhiều phản ứng nổi lên... Rất đáng lưu ý. Trước hết người ta ghi nhận, có một vị sư đã từ nguyện nhịn ăn 48 giờ để liên tiếp Cầu kinh xin Phật Tồ phù hộ cho tử tội thoát chết để thay vào đó là bản án tù chung thân. Sau đó có 3 bạn phê bình loại 11, quá làm đơn cầu xin khắp quí vị Tối Cao để... gia ân cho tử tội được chịu án

tử thay cho án chết. Mặt khác có một dân biểu nguyên là sĩ quan BĐQ, từng biết rõ Yên khi còn là thiếu úy TĐ 21 BĐQ, đã nổi tiếng gan dạ đánh giặc chuyên đi đầu. Ông dân biểu cũng đã can thiệp xin giới hữu quyền... đặc biệt dành cho một chiến binh từng đổ máu cho đất nước này được xử nhẹ tay hơn. Đành rằng sát nhân giã tử, xong cũng như r đưa con ngoan trong gia đình rúi ro phạm tội thì thay vì bị đánh rọi roi thì... hãy giờ cao đánh khế...

Tất cả... đều cảm thấy mùi lòng khi biết rõ thâm cảnh gia đình của tử tội, với bà mẹ già... gần đất xa trời và người vợ đại đang mang thai.

Được biết, tử tội Trần Đình Yên cũng đã làm đơn tình nguyện xin được ốm bom lao vào diệt xe tăng địch. Bị cáo, quyết đứng cái chết... sau cùng của đời trai 27 tuổi, để làm một cái gì... chuộc lại tội lỗi tày trời của mình!

Chung qui chỉ vì tiền! Trong cái xã hội rách nát tất cả... Vì đồng tiền. Tan thành đồ vỡ vì tiền. Chết cũng vì tiền.

Vào phút chót có tin cho biết nhà Chuyên viên chống tham nhũng tư Ngô xuân. Thọ cũng đã trang trọng gởi đơn xin Tổng Thống VNCH giảm án tử hình cho Yên. Ông Thọ đã viện dẫn nhiều lý lẽ vừa cay đắng, vừa mỉa mai để khàn khoản xin Đức vua... làm một quả nhân đức cho gia đình tử tội nhờ ơn Người

Nếu tối cao pháp viện y án TỬ HÌNH của tòa án mặt trận (xử ngày 16-5.)

Nhắn Tin
O. PHẠM TRUÔNG BỘ T.L. CSQG Ông tới ngay Tòa Soạn C.O hành toán tiền quảng cáo Đ.P.

Y. K. C. O

MẮN CÁN
Sau khi lệnh đơn quân được ban ra, tuy chưa đến ngày trình diện, nhưng một vài nhân viên công lực mần cán cứ việc ra tay trước. Những người trong tuổi đơn quân. Mỗi khi bị chặn đường hỏi giấy, bồng lo vai dái. Vì nếu người bạn dân quá lệ tay lệ chân anh đơn quân có thể bị hốt lên xe cây để như chơi, nếu biết thông cảm may ra còn được trở về mái nhà xưa lo liệu cho yên mọi bề trước khi lên đường tòng quân. Nhưng nếu người bạn dân mình đồng tim sắt, kể như anh đơn quân số kiếp long đong; được đỡ mồ hôi nơi quân trường trước cả kỳ hạn.
Cũng may, những lời kêu rêu của lứa tuổi đơn quân đã được nhà nước đề tâm lưu ý. Trong một thông cáo, Bộ Quốc Phòng đã nhắc nhở các bạn dân chỉ nên hành nghề theo đúng cái thị của nhà nước, chứ không nên tự tiện đặt ra thời hạn nhập ngũ sớm hơn cả án định, e khó coi.

Kể từ bữa có thông cáo vừa kể, may ra sẽ không có những người đơn quân bị leo lên xe cây trước thời hạn trình diện nhưng đối với những người đã lỡ bị cưỡng bách đi lính trước thời hạn, hiện kẹt ở quân trường, thiết tưởng nhà nước đã thương thì thương cho chót, cho những người này trở về đời sống dân sự trong ít bữa để còn kịp thu xếp công ăn việc làm, chuyện thể nhi trước khi lìa bỏ cuộc sống dân sự.

Nếu nhà nước chơi thiện, có thể trừ luôn số ngày người đơn quân đã bị nhập quân trường cưỡng bách, vì hạn chót trình diện của hạn tuổi đơn quân của công dân già 39 đến 53 tuổi đã gần kề. Thủ tục xuất trại xong xuôi đã qua nửa tháng 6.

Đối với những người đơn quân, đa số vợ con dùm dề, hiện mắc kẹt trong quân trường, nếu được nhà nước đoái hoài, cho hưởng biện pháp rộng lượng nhưng cũng rất công bằng vừa kể, cam đoan khi lên đường tòng quân sẽ hùng chí chiến đấu hay say, chứ không tiêu nghĩa, có cảm tưởng bị bắt nạt khi phải tòng quân trước cả thời hạn.
Mong làm thay l...

GÃI HÁNG

CƠM SỐT RÉT THẬT LỰC

Chương trình cải lương «Người dân muốn khóc» do ông bầu Trần Văn Lâm điều khiển, tối thứ Năm vừa qua đã khiến cho nhiều người phải khóc thật lén.

Số là trong chương trình này, ông bầu Lâm có hỏi ông Đồng lý Bộ Nội vụ rằng, lệnh thiết quân luật cấm lưu hành và tàng trữ các ấn loát phẩm có nguy hại tới an ninh quốc gia, vậy những tờ báo đã có quyết định tịch thu vì coi như vi phạm tới an ninh quốc gia có bị cấm tàng trữ như các truyền đơn quốc cấm không?

Và ông Đồng đã trả lời thẳng thừng rằng:
— Những tờ báo đã bị quyết định tịch thu vì vi phạm an ninh quốc gia, coi như thuộc loại ấn loát phẩm bị cấm, và những người tàng trữ sẽ bị truy tố.

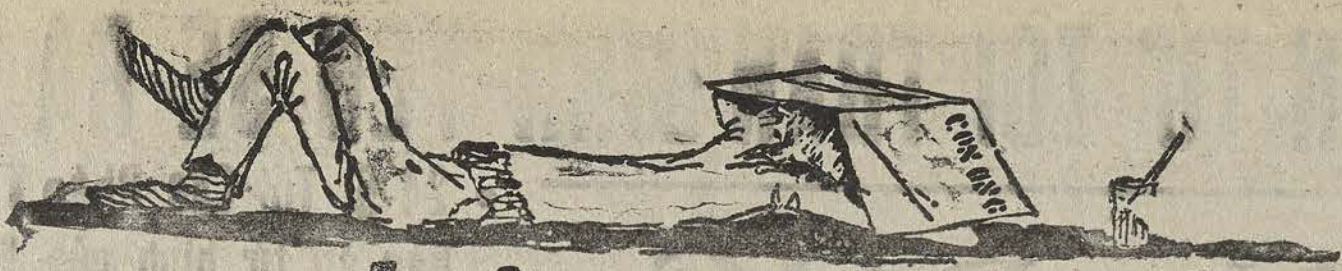
Nếu cứ đứng như lời giải thích của cụ Đồng thì đại đa số các độc giả của chừng 10 tờ báo thường bị tịch liên miên như: Hòa bình, Bất Thép, Công Luận, Điện Tín, Đại Dân Tộc, Con Ong, v.v. đều sẽ bị đưa ra ba tòa quan nhớn hết ráo.

Mà độc giả khi mua báo thì đâu họ có biết báo nào đang bị tịch, báo nào không bị tịch. Thấy báo quen là xùy tiếu ra rồi vô lấy đọc. Có chăng là bữa sau khi đọc báo thấy nhà báo rêu rao là bị tịch thu, lúc đó họ mới biết mà thôi.

Một lẽ khác nữa, quyết định tịch thu tờ báo là do Bộ Nội Vụ, nhưng xác định tờ báo đó có vi phạm an ninh quốc gia hay không lại là quyền của «Na Nea» tức là các ông Tòa. Và từ khi tờ báo bị hốt đến lúc bị truy tố ra tòa thường thường kéo dài cả tháng. Có những trường hợp tờ báo chết ngóm củ ti, và ông chủ báo vợ nợ chạy trốn biệt xứ, lúc đó mới được tòa đem ra xử.

Vậy thì chỉ bằng nhà nước cứ ủy quyền cho nhà nước để ra báo nhà nước cho dân chúng đọc, như thế là chắc ăn hơn cả.

Và dân chúng khi đọc báo cũng đỡ sợ vì tìm chắc đó không phải là một thứ đồ quốc cấm.

Cả kẻ dè nông

• KIỂM NHIỆM

Khi một người mà giữ tới hai, ba chức vụ, thường được gọi là kiểm nhiệm. Về thời xưa, sự kiểm nhiệm rất hay xảy ra, để rồi bao nhiêu quyền hành trong nước đều tập trung trong tay một người. Về thời này, sự phân quyền đã rõ rệt. Khi xảy ra một sự kiểm nhiệm, có nghĩa là bắt đầu đi mà phải làm, thế thôi! Chẳng ai muốn kiểm nhiệm làm gì cho mệt thân, khổ xác.

Có thể nói kiểm nhiệm là vì thiếu người chăng?... Điều này chắc không đúng rồi. Đất rộng mà người thì lúc nhúc sống trên đó. Trong một trăm người, một ngàn người, một triệu người, thế nào mà chẳng có một người tài. Đây là nói quá lên nhiều. Ông Khổng Tử chỉ nói rằng, trong mười nhà, thế nào cũng kiếm được một người hiền. Cái khó là không biết gỡ cửa, hay là không gỡ đúng cửa. Vậy thì nói rằng, đất nước không có người tài, nên phải kiểm nhiệm, như vậy là sai...

Tôi cho rằng, tâm lý của người thích kiểm nhiệm, là không tin ở tài kẻ khác. Giao phó cho người khác làm một công việc gì là thấp thỏm, lo âu, chỉ sợ rằng người đó không làm được đúng như ý muốn của mình. Sự lo âu ấy, nhiều khi làm cho mệt trí, hơn là tự mình bắt tay vào việc, tự mình làm lấy công việc. Và từ đó, ý nghĩ của một sự kiểm nhiệm bắt đầu. Từ việc này cho tới việc khác, rồi chẳng bao lâu, trách nhiệm đè nặng đến lút cổ...

Đọc truyện Tam Quốc thấy rằng người thích kiểm nhiệm nhất là... Gia Cát Lượng. Một tay Gia Cát Lượng vừa là tướng văn, vừa là tướng võ, coi hết cả quân quốc trọng sự. Người ta đã nhìn thấy trước sự suy sụp tất cả của nhà Thục Hán. Không ai có thể lật đật mà sống mãi ở đời?... Một tay nắm hết việc triều chính, nếu không xảy ra sự chuyển quyền thì đó là điều tốt. Nhưng rồi sau khi chết đi, tất nhiên là thiên hạ lâm vào cảnh đại loạn. Cả một sự trật tự xã hội đều theo người đó mà chết luôn, một triều đại vì thế mà đổ nhào luôn.

Hãy suy nghĩ tới cái khổ của Gia Cát Lượng. Cả sáu lần, xuất quân đánh phá Kỳ Sơn, đều chẳng làm nên một công trạng gì.

Chiếm được một chút đất rồi lại mất. Thắng được một vài trận rồi lại thua. Cũng chỉ vì một tay kiểm nhiệm cả quân quốc trọng sự nên khi đã ra ngoài thì triều đình bỏ trống. Những quan chức ở lại, không ai có quyền quyết định một việc gì. Cái gì cũng chờ Thừa Tướng về rồi mới quyết định. Cũng chỉ vì sự bỏ trống ấy, mà chỉ một tên hoạn quan, hầu hạ cạnh Vua cũng đã làm cho tình trạng trở nên bối rối... Có lẽ cũng vì bất mãn ở sự kiểm nhiệm ấy, nên quan Tư Mã là Phí Thi, mới đưa ra lời can gián. Lời can gián của Phí Thi, là một lời bàn xác đáng:

— Ở trong nhà, đầy tớ trai thì đi cày ruộng, đầy tớ gái thì pha trà. Người chủ trong gia đình, chỉ cần để mắt tới việc cày ruộng, việc pha trà, mà không cần phải tự tay làm những công việc ấy. Nay Thừa Tướng, một tay kiểm nhiệm luôn cả việc văn, việc võ, công việc của Phủ Thừa tướng đã bộn bề trăm việc, lại còn mang quân đi xông pha chiến trường như thế này, đó là một điều không nên. Xét ra, việc xông pha chiến trận, chỉ cần sai một đại tướng cũng đủ. Xin Thừa Tướng suy nghĩ lại.

Gia Cát Lượng cố cãi lại một câu:

— Nào phải rằng ta không biết đến việc ấy... Nhưng giao cho ai việc gì thì lại thấp thỏm lo âu. Chỉ có chính tay ta thì hành công việc, thì ta mới tin tưởng một phần nào. Nhưng ý kiến của ông, ta xin ghi nhớ.

Vì câu nói của Phí Thi, nên Gia Cát Lượng cũng bớt đi được phần nào sự kiểm nhiệm. Nhưng cũng chỉ có phần nào thôi. Đất Thục không phải là nơi thiếu người tài. Như Lý Nghiêm, Tần Bất chẳng hạn... Những người tài ấy không được trọng dụng, để cho cái tài ấy mòn mỏi với thời gian.

Chính Tư Mã Ý, một kẻ thù của Gia Cát Lượng, khi thấy Gia Cát Lượng, đêm nào cũng phải làm việc tới tận khuya, để coi sóc việc công văn, buổi sáng lại phải thức dậy sớm để bàn kế sách hành quân, bữa cơm chỉ ăn được lưng chén, hành hạ thân xác khổ ải như một kẻ nhà tù, nên đã cười mà nói với tả hữu rằng:

— Gia Cát Lượng không thể nào sống lâu được...

Quả nhiên là Gia Cát Lượng chết vào lúc xuất phát cuộc hành quân ra Kỳ Sơn lần thứ sáu...

Gia Cát Lượng được người đời phong làm «van đại quân sư». Cả một đời được tiếng là «cung tận tụy» cho tới chết. Nhưng rồi chỉ vì một sự kiểm nhiệm, mà đã bị người sau chỉ trích.

Cái khó của những bậc lãnh đạo, là phải tìm ngay người kế vị, trong lúc mình đang ở trong thế vàng son. Những người được khen là hiền, đều là những kẻ biết giới thiệu người tài để giúp mình, giúp nước. Cứ người nọ tiến cử thêm người kia, đưa những người tài từ bóng tối ra ngoài ánh sáng, để không ứ đọng cái tài, cái sở học của người khác. Lỗ Túc của thời Tam Quốc, được tiếng là một bậc trưởng giả, khiêm cung nhất thiên hạ, chỉ vì biết tới người tài. Không những giới thiệu người tài với chúa của mình, mà còn giới thiệu người tài tới kẻ thù, đối địch với chúa mình... Như trường hợp Bàn Thống, đã được Lỗ Túc giới thiệu với Lưu Bị bằng những lời chí tình. «Tài của Bàn Sĩ Nguyên không phải là cái tài coi sóc một vùng trăm dặm. Phải cử ông ta vào những chức Trại Trung Biệt Giá, thì ngựa thần mới trở được hết

tài». Vẫn biết rằng Gia Cát Lượng cũng có giới thiệu Bàn Thống với Lưu Bị đấy, nhưng viết thư giới thiệu giao cho Bàn Thống rồi bỏ đi, lấy cớ rằng đi thanh tra quận, huyện, thì sự giới thiệu ấy cũng không niêm nở gì cho lắm. Đâu có thể so sánh được với lòng Lỗ Túc.

Tất nhiên là người tài tiến cử một người tài, rồi người được tiến cử, lại tiến cử thêm một người khác, nhưng sự tiến cử ấy phải được coi như vô tư. Không vì một tình cảm riêng tư. Chỉ nghĩ tới đất nước: thì sự tiến cử ấy mới đáng kể? Như trường hợp của Tô Hiến Thành. Khi ông lâm bệnh nặng, bên cạnh giường ông, lúc nào cũng có một viên quan cận thần, khó nhọc thuốc thang hầu hạ. Lúc Vua tới hỏi ông về sự đề cử người thay thế, thì ông lại đề cử người khác, không phải là Vũ Văn Tá, người hầu hạ thuốc thang cho ông. Vua ngạc nhiên hỏi lại, thì ông trả lời một cách khảng khái. «Nếu cần người giúp nước, thì sự đề cử của tôi là đúng. Còn nếu cần tới người hầu hạ, thì tôi mới đề cử Vũ Văn Tá.

Người đời sau đọc truyện Bảo Thúc Nha và Quân Trọng, đều khen Bảo Thúc Nha hiền hơn Quân Trọng nhiều lắm. Bảo Thúc Nha biết tiến cử hiền tài... Còn Quân Trọng thì tuy rằng có tài đấy, nhưng cứ một mình ôm hết lấy công việc, không biết phân chia trách nhiệm cho người khác, không biết tìm người thay thế cho mình.

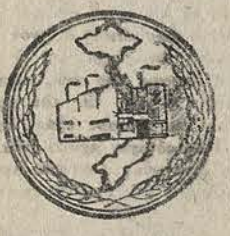
Được tiếng với người đời là một bậc Trạng phụ, nhưng cái danh Trạng phụ ấy có cứu được nước Tề không?... Hay là khi Quân Trọng chết rồi, cả một lũ quân thần, xúm nhau lại chia xẻ quyền hành để rồi xâu xé, giết hại lẫn nhau... chẳng cần phải có ngoại xâm, nước Tề cũng thật sự trên đà xuống dốc...

Tới nay, trên đất nước Giao Chỉ cũng có một bậc Tề Tướng, thích việc kiểm nhiệm. Một tay kiểm cả quốc phòng, kiểm luôn cả nội vụ, có nghĩa là kiểm nhiệm luôn cả văn lẫn võ. Những lúc gần đây lại gặt một chức quốc vụ khanh ra ngoài, để trông coi một việc ồm ồm nhất, tế nhị nhất, nặng nhọc nhất, là việc cứu trợ nạn nhân chiến cuộc... Ôi, cái thân xác ấy cũng chỉ bằng xương, bằng thịt. Đến như cái máy kia, đúc bằng sắt, thép nguyên chất mà nhiều khi còn nằm ỉ ra một đồng, nửa là thịt xương, ai cũng là người.

Định bắt chước Gia Cát Lượng chăng?... Định bắt chước Quân Trọng chăng?... Hai kẻ đó, đã được tôn lên là «van đại quân sư», một bậc «Trạng phụ». Nhưng bắt chước hai kẻ đó để được «van đại tề tướng», nghĩ ra cũng thật khó lắm đó vậy...

ĐỀ HỨC CẦN

Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn • Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn

- QUÝ VỊ HẰNG THA THIẾT ĐẾN TIỀN ĐÒ TỐ QUỐC
- QUÝ VỊ HẰNG QUAN TÂM TỚI TƯỞNG LAI KINH TẾ VIỆT NAM
- QUÝ VỊ HẰNG MONG MỜI CÓ CƠ HỘI PHỤC VỤ ĐỒNG BÀO TRONG QUẬN.

Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn

- Để mỗi quận có một Ngân Hàng Nông Thôn,
- Chánh Phủ sẵn sàng trợ giúp về kỹ-thuật cũng như tài chánh, lại được hưởng nhiều ưu đãi.
- Vì thành lập Ngân Hàng Nông-Thôn là quý vị đã thực sự góp phần vào công cuộc phát triển hạ tầng cơ sở và củng cố nền kinh tế Quốc Gia.

Mọi chi tiết, xin liên lạc với:
NGÂN HÀNG PHÁT TRIỂN NÔNG-NGHIỆP
Số 7 kếp Bến Chương Dương, Saigon
hoặc Chi Nhánh Ngân Hàng Phát Triển Nông Nghiệp đặt tại các Tỉnh trên toàn quốc.

Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn • Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn

Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng

Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng

Nửa đùa nửa thật

♦ CỬU SÙNG

CƠN SÓT HOÀN DỊCH

Thế mới biết rằng dân Mít ta rói chung và dân Saigon nói riêng, rất nên là một sự ngoan ngoãn và dễ bảo. Nhà nước vừa ra lệnh đơn quân là người ta đã thấy ngay một sự đơn độc ra rít trong quảng đại quần chúng, từ cậu bé con 17 tuổi hầy còn sợ ma khi ban đêm nằm ngủ một mình, và hầy còn ham bắt đê, đến nỗi một cậu thì bị xe díp cán gãy cẳng tay như trường hợp cậu Lê Văn Phụng ở cư xá Trung Trục, hoặc bị xe lửa cán chết tươi ở công xe lửa số 9 như trường hợp em Phùng ở đường Võ Tánh, đến những ông già còn đàn cháu đồng, có cả cháu nội lẫn cháu ngoại đều ngoan ngoãn đứng xếp hàng nơi cửa công để xin hoãn dịch.

Ông bố thì xin hoãn vì gia cảnh hay vì mất mớ chân chậm, bong gân long cốt, hết xí quách. Con ông con thì xin hoãn để nay mai có giết lấy cái tú tài rồi sẽ ắc ề sau.

Trong cái cơn sốt rét hoãn dịch này có vô số những chuyện cười ra nước mắt. Có bố chen rách toạc cả áo, vỡ cả kính mới đưa được cái đơn vô những khi nhân viên kiểm điểm lại thì hồ sơ còn thiếu. Lại phải quay ra và chờ đợi mất ngày mất buổi chưa biết đến bao giờ mới vô lọt. Có ông thì đơn viết không hợp lệ. Vì thừa đó là một đảng ba tàu, cóc đọc được tiếng Mít phải nhờ người ta làm đơn hộ với cái giá tiền là 2 bô đơn viết sai véc bô bị coi như là đơn giả. Phải là đơn của Tòa đô Chánh phát ra mới đúng. Nhưng nếu cứ chờ đợi được đơn phát không thì có đến tết Congo. Lúc phát ra cả đồng người ta tranh nhau như cướp cháo thí vô được lá đơn thì lá đơn đã rách nát như cái mền.

Lại có cả một bà già đi nạp đơn thay cho chồng.

Thấy việc bình nhưng mà lại có bóng dáng liền bà phụ nữ con ghê loạng quạng vô, quần hùng bèn lấy làm ngạc nhiên ghê lắm. Không những thế lại còn bực mình là đảng khác. Hóa cho nên người ta đã quát tháo ầm lên mà biểu rằng:

— Đi ra chỗ khác chơi, Chỗ này là của bọn thanh niên mà thượng chen chúc vô làm chi?

— Tôi đi nạp đơn thay cho nhà tôi.

— Thế ông ý đâu?

— Nhà tôi đau.

Ấy, khổ như rứa đó. Trong khi ấy chỉ có cái đám nhân loại viết đơn muốn là béo bô. Mỗi lá đơn, hêm đầu chỉ có 5 choạc sau cứ leo thang chiến tranh lên đến 1 bô hai bô. Nhiều đảng Ba tàu con nhà giàu quen xài sang chi luôn cả 5 bô cho được việc.

CƠN SÓT XÉT GIẤY

Trong vòng một tuần nay các đảng mây râu nhất là đám thanh niên ở cỡ tuổi 17, 18 mỗi lần bước chân ra đường là phải trải qua hàng chục trạm khám xét.

Nhân viên công lực đứng đầy đường. Khu phố nào cũng có, ngay cả những đường hẻm. Vừa bị xét giấy ở đầu đường, đi qua một ngã tư, đến một con đường khác, lại bị huýt còi chặn lại để bị khám thêm một tua nữa. Và cứ như thế liên chi hồ điệp. Có khi đi từ trường về đến nhà bị khám xét giấy từ đến 5 6 lần.

Nhân viên công lực quả đã hết sức tận tâm thi hành mệnh lệnh của cấp trên và đã tỏ ra rất chí công vô tư. Nhưng chính vì sự tích cực quá mức ấy mà Bộ Quốc Phòng đã yêu cầu Bộ Tổng Tham Mưu chỉ thị cho các Quân Khu, Tiểu Khu, Phân khu và Bộ chỉ huy Quân cảnh không được gây trở ngại hoặc bắt giữ các công dân trong hạng tuổi đơn quân chưa hết hạn trình diện.

Nhân dịp này, Bộ Quốc Phòng cũng đã nhắc lại thời hạn chốt trình diện cho các lớp tuổi đơn quân là:

— 15-6-72 cho các hạng tuổi từ 39 đến 43

— 30-6-72 cho các thanh niên 17 tuổi sinh năm 1955 không ghi ngày tháng sinh hoặc sinh từ tháng 1 đến tháng 6-1955.

— 15-7-72 cho các thanh niên 17 sinh từ tháng 7 đến tháng 12-55.

Và việc kiểm soát các công dân trong hạng tuổi đơn quân chỉ thực hiện sau khi hết hạn trình diện nêu trên.

Vậy thì xin các xếp nhỏ hộ cho chó các xếp cứ xét giấy lu bù kèn và một vài địa phương lại hăng say bắt bớ lu bù kèn thì quả là đau cho các ông già và trẻ nít.

Tuy nhiên, dù sao, như vậy, thiệt thế, nhưng mà cái sự xét giấy này cũng có lợi cho vấn đề an ninh trật tự trong thành phố. Bọn chơai chơai chuyên cưỡi xe gắn máy đi cướp giật bi giờ cũng thấy ớn xương sống dềch dâm tung hoành như trước nữa. Rồi bọn Híp pi cũng tự đứng cắt tóc cạo râu để trở lại với con người bình thường dân Honda Suzuki đạo này cũng không còn phóng bạt mạng.

Biết đâu nhờ đó xã hội chả bớt đi phần nào những sự nhem nhuốc.

CƠN SÓT KINH TẾ

Mới đây ông Tổng Hà Xuân Trừng có nhờ VTX chửi xéo báo. cái bằng cách dính chính tin tức, nói về việc nhà nước sẽ phong tỏa các trương mục ngân hàng, buộc đồng bào phải mua công phiếu mà ông ta cho rằng đó là những tin thất thiệt đã được báo chí đăng tải.

Thiệt ra thì làm cóc có báo nào dám đăng những tin í. Đố chi là những lời đồn đãi trên miệng lưỡi thiên hạ thôi. Đầu tiên ra cái vụ khiến cho những người có tiền gửi băng ùn ùn kéo tới các ngân hàng nát ra là tại bố tiền sĩ giấy Nguyễn Cao Hách.

Tuy nhiên ông Tổng Thần Lân đã tìm ra được 5 biện pháp để cứu vãn sự nguy ngập ấy. Những biện pháp ban hành lần này không giống như cái biện pháp kiểm soát song hành hoặc phân xuất ra quân trước đây. Xem ra nó có vẻ hợp tình hợp lý ghê lắm.

Đại khái như biện pháp giúp các kỹ nghệ gia tiếp tục sản xuất mà không phải lo lắng quá đáng về gánh nặng tiền lời ngân hàng. Kỳ quỹ nhập cảng cũng sẽ được giảm bớt để giúp công kỹ thương gia thanh toán tiền nợ ngân hàng. Ngoài ra, để giúp người V. N có thể cạnh tranh trong việc cung cấp hàng hóa và dịch vụ cho quân đội Mỹ, mỗi đô la thu về sẽ được trợ cấp hưởng 500đ thay vì 420đ, rồi vấn đề bảo hiểm chiến tranh cũng được nói rộng cho nhiều sản phẩm khác v.v

Những biện pháp này coi mới đỡ sợ. Tưởng ông Tổng Thần Lân lại cho đám bày quả phân xuất ra quân nữa thì bỏ mẹ.

Người và việc.

♦ MỘC THẠCH

MẸ ĐÓI CON CŨNG ĐÓI

Dường như chưa lúc nào tôi chán nản bằng lúc này, chán đến độ không thể viết được gì, chán chỉ vì nhìn trước thấy những ngày mai của cuộc đời mình chỉ là những ngày mai đầy bóng tối. Vào Nam một mình, lấy vợ mồ côi, ngày đêm còng lưng đem chữ nghĩa trả cho đời để kiếm ít tiền nuôi vợ con, nếu mai này ra đi vợ con lấy gì mà sống. Chưa bao giờ thấy mấy câu thơ Hoàng Cầm lại xót xa đến thế...

« Tôi chợt nhớ con tôi,
Mẹ đói con cũng đói
Khóc thét lặng từng hồi
Mẹ thì nước mắt nhiều hơn sữa,
Ngực lép con nhay đen rã rời,
Há miệng uống no giọng lệ rơi».

Con ơi, con ơi, bố chưa khóc bao giờ cả, nhưng hôm nay khi nghĩ tới các con bỗng dưng tràn nước mắt. Bố nhớ lại một bài thơ bố làm cách đây vài năm khi con vừa đầy một tuổi.

Con lớn lên ẻo uột,
Thân còm da bọc xương
Con là bông hoa nhỏ
Nở trên vùng đau thương,
Giờ vừa đúng một năm
Mừng thôi nỗi con đó,
Tiếng đại bác còn gầm,
Tiếng bom xa còn nổ
Và bao mái đầu xanh,
Còn cuốn vành khăn trắng.

Còn bố các con còn chút sữa mẹ mà no, nay mai bố đi rồi các con chỉ còn ăn cơm với muối. Ngày mai của các con có gì ánh sáng nào chiếu đợi niềm hy vọng nào chiếu đợi. Bố chợt thương các con vô cùng

Cha yêu con bằng hồn,
Cha yêu con bằng máu
Nguyễn cầu gì cho con
Những ngày mai vô vọng.

Ta chỉ có thể nguyện cầu những vô vọng cho ngày mai của các con thôi. Trời ơi là trời nhưng ta nào còn dám cầu nguyện gì hơn

MUA TRONG XÓM HẸP

Người vợ rữ xuống như 1 tàu lá héo, chỉ còn vài ngày nữa chồng bà, con bà cùng phải lên đường nhập ngũ hết. Càng gia đình có 5 người, hai vợ chồng ba đứa con. Đứa con trai lớn vừa 17 tuổi, vì không được may mắn sinh trưởng trong một gia đình giàu có để có thể đi học và có thể chạy thuốc hoãn dịch nên nó đã phải nghỉ học để lo việc nhà, nó đi làm phụ thợ nề cho mấy người lính xây cất nhà cửa. Cha nó đạp xe ba bánh, hai cha con làm việc đủ tiền cho gia đình rau cháo qua ngày

Hôm đọc báo được lệnh gọi, người chồng đã lết chân về nhà một cách mệt nhọc, ông chán nản lo lắng nằm trên ghế bố vắt tay trên trán thở dài, bà hỏi ông chỉ nếm cho tờ báo. Đứa con ngày thơ hơn, khi ở chỗ làm việc về nó nói:

— Con đi lính, mấy ông chỗ con làm cũng đi lính, các ông ấy bằng tuổi ba, hêng ba.

Người mẹ thờ dài nhìn chung quanh gian nhà lá căn nhà trong một hẻm sâu trước bến xe lục tỉnh nó bé như đ chuột ám khói và bụi đóng đen xì, nhà chẳng có một cái gì quý giá hữu nhử chứa đầy gạo ăn được ba ngày nay đã với, nếu mai này bố con nó đi chắc ngày nào hũ gạo cũng phơi đầy. Giá có chút bạc để giành, người đàn bà có thể sắm đôi quang gánh để mà bán chè cháo qua ngày và khá hơn sẽ mua một cái bình thủy cho đứa con gái 15 tuổi đi bán cà rem giông bến xe nhưng nhà có bao giờ dư được đồng nào đâu.

Người đàn bà úp mặt xuống gối, hình ảnh cuộc đời khốn khổ ngày mai hiện lên thật rõ rệt, nếu không có cách gì kiếm ăn thì chỉ còn cách bà đem cái thân mình đi bán, nhưng bà già rồi, xấu rồi, bà chưa đầy 40 mà cuộc sống tối tăm đã làm cho bà thành một người đàn bà ngoài bốn mươi... ai mà ham. Như vậy đứa con gái 15 kia sẽ phải... bà lắc đầu như vệt xua đuổi cái ý nghĩ vừa thoáng qua trong trí tưởng... không không. Với bà thì bà chẳng cần gì, nhưng đứa con gái nó làm gì nên tội. Nghĩ vậy bà tràn nước mắt.

Buổi chiều mưa trong xóm hẹp, bà cũng thấy nổi lên trong lòng mình cơn mưa bão là lo sợ cho ngày mai.

NGƯỜI ĐI...

Trong khi đó trên các báo ra trong mấy ngày mới đây có loan tin được sự tỷ phú Bùi đình Nam đã đem cả gia đình đi Pháp, chẳng hiểu ông đi bằng cách nào trong khi có lệnh cấm xuất ngoại và nhất là trong khi ông còn thiếu thuế nhà nước tới 80 triệu. Bỗng dưng thấy xót xa, thì ra ở trên cái quê hương nghèo khó này chỉ có những kẻ chuộc thành phần khổ rách áo ấm mới bị sống chết cho quốc gia cho dân tộc.

Đời ơi là đời, bỗng dưng tôi muốn chửi thề tâm sự đời quá.

PHÚ ĐE GIAO CHỈ

LÃ VỌNG TÂN THỜI

Từ ngày hờn dỗi rút đơn ứng cử ngôi Vua ông tướng Sún bèn quay về ẩn dật với cái thú chơi hoa và uýnh cờ-nit. Những kẻ ái mộ ông tướng Sún thấy vậy vội sít sa tán tụng rằng thú chơi hoa và cờ nit ấy thật không khác lối câu cá của me xừ Lã Vọng ngày xưa bèn Tàu. Thời cơ chưa đến nên ông phải khiến hờn nhân nhả vậy thôi. Bao giờ cờ đến tay ông sẽ phải giới phải biết. Cũng là lướt lăm!

Bọn C.O cảm thấy lời tán dương trên của nhóm đệ tử ông tướng sún cũng có phần đúng. Chẳng thế mà tuần rồi tin cho hay ông tướng sún lại tổ chức một cuộc họp bộ tham mưu riêng để nhân định tình hình đất nước cuộc họp diễn ra suốt mấy tiếng đồng hồ, được kể là khá dài, có lẽ vì có thêm cả mục đích bùa lùa và hoàn toàn trong vòng tuyệt mật... nên chưa ai biết được nội dung gay gắt đến độ nào. Tuy nhiên theo sự tiết lộ của một nhân vật thân cận, thì « ông tướng » đã có một kết luận rất xấu sắc là « cần phải có một hành động gì ? » Và vì cái « hành động gì » đó ngay ông bây giờ cũng chưa biết mặt mũi nó ra làm sao, nên không kể nào có quyền mô tả hấp tấp được cần phải kiên tâm chờ đợi chờ. Trời tối có lúc trời phải sáng, hướng hồ là tình hình đất nước. Khẩn trương cách mấy rồi cũng có khi xếp lếp mà. Tin đi!

CHƠI CHỮ

Một số lính nghèo vùng Hòa Tuyên vừa đến tả oán với C.O là họ đang bị bọn tham nhũng bóc lột bản thù quá. Số là đầu đuôi nó khôn lìn như vậy: Ngày 13-4-71 mấy bố nhà choang rách mướp kẻ trên được lính đòi đơn vị về Sài Gòn thụ huấn tiếng Hồng Mao. Họ liền đến căn cứ YTTV Đà Nẵng lãnh lương để có phương tiện đi chuyên, đồng thời xin cấp phiếu « Thực Phẩm Phụ Trôi » để khi đến đơn vị mới sẽ lãnh. Nhưng quan Tài chánh ở đây không thích thế, nên quan cóc chịu phát phiếu mà chỉ phê trên chứng chỉ ngưng lương của các đương sự một câu « đây nghĩa lý là CCYT TỠN CHƯA PHÁT TPPT », rồi thôi! Mà chưa phát có nghĩa là rồi sẽ phát. Lúc đó nếu những tên đi học xa không thể bỏ về lấy được thì ông sẽ lãnh dùm luôn cả bấy cang tiền. Tích tiểu thành đại, bộ ít của sao mà chề cá?! Thế mới biết chữ nghĩa lợi hại ghê gớm. Làm ông quan tài chánh mà giỏi chơi chữ thì làm giàu đâu có mấy hồi. Thật mà!

BIỆN HỘ CHƯ TƯỚNG GIAI

Tuần rồi nghe tin về cú hoạn nạn của ông tướng Giai mà bọn C.O thấy đều rơi lệ. Mới ngày nào ông còn được coi như là một sĩ quan chỉ huy Trung đoàn cứ khôi trong số những Trung đoàn trưởng sang giá nhất của họ nhà choang Giao chỉ? Rồi nhờ cái tiếng uýnh hay này ông được lên cấp nhanh chóng để trở thành một vị tướng quân năm giữ sư đoàn. Nhưng bọn CS ác ôn đã lìm cho ông kẹt ông phải đi tản cư sớm, khiến tạo đình phát ý khêu ông về lập biên bản tư Tòa. Ôi, đường đường một vị tướng mà phải đi hầu tòa về tội đi tản bất hợp pháp và kháng đúng sách vở thì quả buồn ra rít vậy! Vì buồn nên ông đã nâng nặc đời đi tu, nếu chả may bị về hưu non. Sự kiện này liệu có làm mù lòa hay không thì chưa biết, riêng bọn C.O đã lấy làm sức động ghê gớm. C.O mà được là các ông tòa các bùm thì chẳng những sẽ tha bổng tướng Giai mà còn để nghị gán thêm mẽ « bảo trọng » tối đa của ông vậy mà!

TẤT CẢ ĐỀU LÀ DỪNG SĨ TUỐT

Tính đến lúc C.O lên khuôn số này, có gần phân nửa tổng số khóa lão viện Cầu Mống đã cương quyết noi theo tấm gương trụ vững đảng viện Hà bộ đối với dự luật ủy quyền. Tình trạng hết sức khích lệ này cho phép mọi người có thể hân hoan đón mừng ngày luật ra đời hoàn toàn vương tròn từ bây giờ; bề trên chắc chắn khỏi mất công phúc nghị gì ráo! Đồng thời thành quả ấy chứng tỏ rằng toàn đảng cái bang ở cả viện phần trên lẫn viện phần dưới đều xứng đáng là những đảng sĩ vô cùng cam đảm. Ê kíp cái bang đã tranh đấu hung hãn

để dự luật thành công, dù thuộc trong hay ngoài hệ phái phong bị được coi là can đảm vì đã dám khước từ mọi quyền nhiệm của cử tri trao phó để phục vụ bốn bề rả đến sức tàn lực kiệt. Nhóm cái bang phần đối dự luật tuy bại trận nhưng cũng được coi là những kẻ can đảm luôn nhờ tinh thần quyết lác đến cùng; giặc tới sau dứt rồi nhưng chót phết trào đình thì cứ cho tới luôn, kẻ bỏ nó rồi sau sao sẽ tính. Riêng bọn cái bang ở cảng giữa nghĩa là các ông hồ mà cũng cóc lác, lại càng được coi là những kẻ can đảm dữ hơn nữa, vì mặc dầu chả thêm để ý tới công chuyện làm ăn gì cả nhưng các bố vẫn cứ ngửa tay lãnh lương đều đều không thiếu một xu. Liêm sỉ quá!

HOÀNG ĐẾ ĐÀI LOAN BẮT CHƯỐC CÁI BANG GIAO CHỈ

Thế là cụ Tướng Đài Loan đã đăng quang xong cụ lại tiếp tục mãn vua Ba Tàu hải đảo thêm nhiệm kỳ 6 niêu nữa. Có điều năm nay cụ Tướng quá già, sạm nhưng quê phụ tuy bồi bổ không thiếu, nhưng sức khỏe xem ra vẫn đi tăn phần lớn. Hứa nên ngay khi tức vị rồi, cụ bèn trao quyền cho hoàng thái tử để lên làm thái thượng hoàng cho khoẻ. Danh từ chuyên môn bây giờ kêu bằng ủy quyền vậy. Nhưng cái sự ủy quyền của cụ Tướng Đài Loan rất khác xa sự ủy quyền đã và đang xảy ra tại các cường quốc tự do trong vùng trời Đông nam Á. Ông Lông Non nước cộng hòa cao Miên trước kia bị bịnh bại suội nên đành gạt lệ ủy quyền cho ông Si-Rít Mã Tà giữ ngôi tề tướng ít lâu rồi lại giựt lại vội vàng: Đó là một sự ủy chẳng đáng dừng, đây sót sa con củ tí. Tiếp đến đại cường Annamta cũng đang có sự vận động ủy quyền cho bề trên rành tay trị nước, do chính các cái bang trung kiên sốt sắng khởi xướng: Đây là trường hợp ủy hoàn hi, ủy rất vui, không có đau đớn gì hết ráo. Nói tóm lại cái sự ủy quyền ở các cường quốc dân chủ quả là có nhiều kiểu cách rất khác nhau. Và cái hành động ủy quyền kẻ trên của cụ Tướng có thể cũng được mệnh danh là một kiểu uỷ hoàn hi, tuy có tính chất gia đình trị chút xíu!

LÁCH GIỎI HƠN LƯƠN

Theo nguồn tin C.O vừa tóm được, một cái Hội đồng mới toanh đang được bí mật phốt mẽ dưới bằng hiệu kiu cước: Hội đồng kiu cước! đồng thời vẫn theo tin trên thì bao giờ luật ủy quyền sinh nở xong xuôi lập tức HĐKC sẽ ra mắt cuộc dân đồng hồ liền. Ê kíp thành phần cũng na ná cái gọi là Hội Đồng Nhân sĩ dưới trào nội các các bùm của ông tướng râu kẽm thừa nào. Nghĩa là cũng gồm đủ nhân vật đạo to búa lớn của xã hội Giao Chỉ đương thời. Cha đẻ của HĐKC không ai khác hơn là tác giả bản Hiến Chương ở cấp thời tướng râu dê Nguyễn Khánh. Tức ông nghị Trần Chánh Thành vậy. Ông Nghị Thành thì cả nước đều biết là một đảng quân sư quạt mo có tài lùa lách rất hay. Hồi Tây thuộc ông làm tới chức huyện quan và mét kế quan Tây đã lắm. Qua thời kháng chiến, ông cũng trở tài miệng lưỡi với các đồng chí trong khu mà được giữ chức không nhỏ. Rồi thấy mãn quan với bọn vi xi cóc đn lại đếch ăn cái giải rút gì, ông vù về thành đoàn vớ ngay eo ếch Ngô Tông Tông, mãn quân sư cho Ngô Tông Tông với thật nhiều súng ai. Kịp trào Ngô sập tiệm, ai cũng đình ninh cuộc đời quạt mo của ông hân đi ở tổ bương pnen này. Nào ngờ ông tịch giới quá, ông chả làm sao hề: mà cuộc đời lại còn lên hương vù vù: Trào chính lý có ông. Trào chính phủ các bùm có ông. Và bây giờ trào Nguyễn Tông Tông vẫn có ông luôn. Thủ nhất là bây giờ ông đã thành nghị sĩ, nhưng cảm thấy 6 tháng tới đây sẽ thất nghiệp nặng nên ông vội bày ra Hội Đồng kiu cước để gọi là góp ý với bề trên trong thuật trị nước. Góp ý nghĩa là hiến dâng mưu kế. Vậy hẳn nhiên ông nghị Thành phải có một chân gì trong HĐKC nay mai là cái cang vậy. Lầu đến thế quả là tuyệt vời!

THÊM CON THÊM QUÍ

Từ ngày Vua ta ban bố tình trạng khẩn trương rồi lịnh đồn quân ra đời, thì giới thanh niên râu

ĐA DANH càm tròng

khắp nước bèn có sự sôn sao bàn tán. Đa số đều chạy đôn chạy đáo lo giấy tờ hoãn dịch gia cảnh, lúc này thiên hạ mới thấy đông con là quý. Càng đông chừng nào càng quý chừng ấy. Mỗi đứa con đúng là một quý tử. Nhưng phải từ sáu đứa sắp lên kia. Còn từ năm nhai trở xuống thì chưa được liệt vào hàng quý, mà vẫn là hàng ngừ quỳnh như hồi kiếm ước song thành mới được soạn tí.

Bằng chứng lăm ông đã có 5 nhi đồng và bà vợ đang ôm trống cà rùng đứa thứ 6, thiên hạ bỗng thấy « đương sự » siêng năng lẽ bãi quá. Thì ra Ông van vái các đảng thiêng liêng hãy phủ hồ cho vợ ông được... để non! Sống chết cóc cần, miễn có để để ông lập thủ tục khai sinh nạp vô hồ sơ hoãn dịch cho được kịp thời. Thế mới biết câu cò nhân đã nói « thêm con thêm của » là trúng phóc vô cùng vậy! Vì có thêm đứa con thứ sáu như thế bộ không « quý » hơn kim cương hột soàn sao?

BỐN CỬ SOẠN LẠI

Nói đến nền hoãn dịch ở đất nước ta hôm nay mà bỏ quên mấy ông nhà giàu thì quả là có tội với tổ Hùng Vương. Số là từ ngày luật Tổng Động Viên ban hành, mấy ông nhà giàu dựa vào các xí nghiệp trong tay nên vẫn được hoãn ắc ề đều đều. Tuy nhiên trong thời gian gần đây, nhằm mục đích cao đẹp trốn thuế hoặc quít thuế, các ông đều có khuyh hướng khai lỗ rất bự hoặc phá sản nghiệp đến đít rồi. Thậm chí có ông còn lằng lằng bỏ bỏ nó cả cơ sở hành nghề từ hồi nào không hay. Nhưng danh sách xin hoãn ắc ề thì các ông vẫn chịu khó nạp chăm không hề thiếu sót. Bởi vậy chuyện này tổ quốc đầu lăm nguy nhưng mấy ông nhà giàu khôn lỏi trên xem ra vẫn bình chân như vại. Danh sách cũ còn đó, thủ tục đủ đầy mới thì các ông chỉ đến mất công cho cộp dè và sí nhè lại, rồi chịn củ triện đã bỏ nước từ lâu vào cái cộp... là cùng! Các ông lại có quyền sống thơ thỏ hân hoan tại hậu phương an lành như không có gì thay đổi hết trời ở cõi đời này. Thú lăm!

KÉP HÁT BỘI BẦY BỐP BỊ «LÁ ĐA» QUẠT TƠI BỒI

Kép hát bội Bầy Bốp trước đây xôn là nhà báo hay đúng hơn là một chính khứa thuộc Phong Trào Nhà Nước Cấp tiến, thường được bà con trong làng gọi nôm na là «đổi lập cụ».

Hồi chưa được làm quan, cây bút Bầy Bốp chữi bôi cũng hăng đi ra rít. Nhưng từ ngày mà tổ phát, được gia nhập Viện hát bội, được vinh thân phi gia, Bầy Bốp nhà ta bỗng nhiên tự đeo một cái quai ở miệng, và chỉ thào ra mỗi khi ăn hút.

Gần đây, có lẽ thấy ngậm miệng ăn tiền mãi cũng kỳ, Kép Bầy Bốp đành, theo đuôi bọn gia nô «xúa» lên vài tiếng cho đáng đồng tiền bát gạo lãnh hàng tháng. Nhưng giữa lúc đất nước đang đặt trên đầu sôi lửa bỏng, thay vì lên tiếng về những quốc gia đại sự, kép hát nhà ta lại xoay qua chụp mũ các đoàn hát, các soạn giả cái lương cho chấ ần!

Chẳng may cho Bầy Bốp là chụp ngay phải cái «Lá Đa» (hay là Lá sâu Riêng cũng thế) của cư kỳ nữ Kim Cang. Kỳ nữ đầu phải tay vừa, và lại sau lưng còn có hàng lổ những tay tổ cỡ Ngọc Linh. Ng đặt T.ịnh, nên chỉ ít bữa sau kép Bầy Bốp đã bị dè ra trên mặt báo để cho «Lá đa» quạt tan tành xí quách.

Vì kép Bầy Bốp gã chỉ điem «Lá Đa» là dè cao Vixi, Lá Đa bèn quạt lại Bầy Bốp là «tay sai ngoại bang âm mưu hủy diệt tinh thần dân tộc» là «Mụ vật đội lốt Dân Bèo» v.v. rõ thật kẻ tám lạng, người nửa cân, bà ăn chả, ông ăn nem kẻ như huê.

Sau trận này, có lẽ kép Bầy Bốp đến phải ca câu «tấm lòng chỉ điem từ nay xin chữa!»

Quản nhiệm : ĐOÀN VĂN GIÁO

In tại nhà in DÂN NGUYỄN

54 Võ Tánh Sài Gòn

Một số 20đ. Một tháng 80đ. Một năm 960 đồng